Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Femte Udvidede Afdeling)

24. maj 2023 *

»Konkurrence – datamarkedet – administrativ procedure – artikel 18, stk. 3, og artikel 24, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 1/2003 – anmodning om oplysninger – virtuelt datarum – begrundelsespligt – retssikkerhed – ret til forsvar – spørgsmålet, om de anmodede oplysninger er nødvendige – magtmisbrug – ret til respekt for privatlivet – proportionalitet – princippet om god forvaltningsskik – tavshedspligt«

I sag T-451/20,

Meta Platforms Ireland Ltd, tidligere Facebook Ireland Ltd, Dublin (Irland), ved D. Jowell, KC, barrister D. Bailey, solicitors J. Aitken, D. Das, S. Malhi, R. Haria og M. Quayle og advokat T. Oeyen,

sagsøger,

mod

Europa-Kommissionen ved G. Conte, C. Urraca Caviedes og C. Sjödin, som befuldmægtigede,

sagsøgt,

støttet af

Forbundsrepublikken Tyskland ved S. Costanzo, som befuldmægtiget,

intervenient,

har

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling),

sammensat under rådslagningen af afdelingsformanden, S. Papasavvas, og dommerne D. Spielmann (refererende dommer), R. Mastroianni, M. Brkan og I. Gâlea,

justitssekretær: fuldmægtig I. Kurme,

på grundlag af den skriftlige forhandling og

efter retsmødet den 1. juni 2022,

* Processprog: engelsk.

afsagt følgende

Dom

1 Meta Platforms Ireland Ltd, tidligere Facebook Ireland Ltd har anlagt søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF med påstand om annullation af Kommissionens afgørelse C(2020) 3011 final af 4. maj 2020 om en procedure efter artikel 18, stk. 3, og artikel 24, stk. 1, litra d), i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 (sag AT.40628 – Facebooks praksis vedrørende data) (herefter »den oprindelige afgørelse«), som ændret ved Kommissionens afgørelse C(2020) 9231 final af 11. december 2020 (herefter »ændringsafgørelsen«) (herefter under ét »den anfægtede afgørelse«).

I. Sagens baggrund

2 Den 13. marts 2019 tilsendte Europa-Kommissionen sagsøgeren en begæring om oplysninger, som var baseret på en afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 3, i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 af 16. december 2002 om gennemførelse af konkurrencereglerne i […] artikel [101 TEUF] og [102 TEUF] (EFT 2003, L 1, s. 1). Denne begæring om oplysninger indeholdt mere end 100 enkeltstående spørgsmål, der vedrørte forskellige aspekter af sagsøgerens aktiviteter og produktsortiment.

3 Sagsøgeren fremsendte tre svar på denne begæring om oplysninger henholdsvis den 23. april, den 21. maj og den 18. juni 2019. De fremlagte dokumenter var blevet identificeret i forbindelse med en indledende søgning ved hjælp af søgebegreber, som sagsøgeren havde valgt, og en relevansbedømmelse, som blev foretaget af sagsøgerens eksterne advokater, der havde tilladelse til at praktisere inden for EU.

4 Den 30. august 2019 fremsendte Kommissionen en begæring om oplysninger med støtte i artikel 18, stk. 2, i forordning nr. 1/2003. Begæringen om oplysninger indeholdt 83 enkeltstående spørgsmål vedrørende Facebook Marketplace, sociale netværk og udbydere af onlinerubrikannoncer.

5 Sagsøgeren fremsendte tre svar på denne begæring om oplysninger henholdsvis den 30. september, den 10. oktober og den 5. november 2019.

6 Den 11. november 2019 vedtog Kommissionen en ny afgørelse i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Kommissionen anmodede navnlig sagsøgeren om at fremlægge en række interne dokumenter, der opfyldte visse kumulative kriterier. De ønskede dokumenter var hovedsageligt dokumenter, som var udarbejdet af visse depositarer (custodians) for deres regning eller modtaget af dem, som var dateret i perioden fra den 1. januar 2013 til datoen for denne afgørelse, og som indeholdt visse søgebegreber. Der skulle nærmere bestemt anvendes to forskellige sæt søgebegreber for to forskellige grupper af depositarer. For den ene gruppe af depositarer skulle søgebegreberne være dem, som sagsøgeren selv havde udvalgt og anvendt på eget initiativ til at søge efter og finde frem til de interne dokumenter, der skulle fremlægges som svar på afgørelsen af 13. marts 2019. For den anden gruppe af depositarer skulle søgebegreberne være dem, som Kommissionen havde formuleret på grundlag af dels sagsøgerens dokumenter og svar på afgørelsen af 13. marts 2019, dels visse af sagsøgerens interne dokumenter, der var blevet offentliggjort den 5. december 2018 af Digital, Culture, Media and Sport Committee (udvalget for digitalisering, kultur, medier og sport i parlamentet i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, herefter »DCMS-udvalget«).

7 Ved skrivelse af 20. november 2019 gav sagsøgeren udtryk for tvivl om, hvorvidt visse aspekter af afgørelsen af 11. november 2019 var nødvendige, forholdsmæssige og begrundede. En række udvekslinger fandt sted mellem sagsøgeren og Kommissionen med det formål at tilpasse søgebegreberne og begrænse antallet af identificerede dokumenter.

8 Den 17. januar 2020 sendte Kommissionen en ændret udgave af søgebegreberne til sagsøgeren.

9 Den 22. januar 2020 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at den havde til hensigt at vedtage en ny afgørelse, som ville indeholde de ændrede søgebegreber.

10 Den 4. maj 2020 vedtog Kommissionen den oprindelige afgørelse. Sagsøgeren skulle ifølge denne afgørelses artikel 1 fremsende de oplysninger, der var angivet i bilag I.A, I.B og I.C til den nævnte afgørelse, til Kommissionen senest den 15. juni 2020. Der skulle i henhold til artikel 2 pålægges en dagbøde på 8 mio. EUR, såfremt de fuldstændige og nøjagtige oplysninger, der krævedes i artikel 1, ikke blev meddelt.

11 Samme dag sendte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Konkurrence en skrivelse til sagsøgeren, hvori han foreslog en særlig procedure for fremlæggelse af dokumenter, som ifølge sagsøgeren kun indeholdt personoplysninger, der intet havde at gøre med sagsøgerens kommercielle aktiviteter. Disse dokumenter skulle først tilføres sagsakterne, efter at de var blevet undersøgt i et virtuelt datarum.

12 I forbindelse med en række udvekslinger drøftede sagsøgeren og Kommissionen, hvordan det virtuelle datarum kunne benyttes.

13 Ved skrivelse af 12. juni 2020 indvilgede Kommissionen i at forlænge sagsøgerens frist til at efterkomme den begæring om oplysninger, der var indeholdt i den oprindelige afgørelse, indtil den 27. juli 2020.

II. Parternes påstande

14 Sagsøgeren har anlagt den foreliggende sag ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 15. juli 2020.

15 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

– Den anfægtede afgørelse annulleres.

– Subsidiært annulleres den anfægtede afgørelses artikel 1.

– Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at bære sine egne omkostninger.

16 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Sagsøgerens påstand om delvis annullation af den anfægtede afgørelses artikel 1 afvises, for så vidt som det ikke bestemmes heri, at der skal tilvejebringes præcise og tilstrækkelige garantier, som gør det muligt at beskytte rettighederne for de personer, der berøres af fremlæggelsen af irrelevante dokumenter af personlig eller privat karakter.

– Frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

17 Forbundsrepublikken Tyskland har nedlagt påstand om, at Kommissionen frifindes, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

III. De faktiske omstændigheder efter søgsmålets anlæggelse

A. Sagen om foreløbige forholdsregler

18 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 15. juli 2020 indgav sagsøgeren en anmodning om foreløbige forholdsregler.

19 Ved kendelse af 24. juli 2020, Facebook Ireland mod Kommissionen (T-451/20 R, ikke trykt i Sml.), der var baseret på artikel 157, stk. 2, i Rettens procesreglement, bestemte Rettens præsident, at gennemførelsen af den oprindelige afgørelse skulle udsættes, indtil der var afsagt endelig kendelse i sagen om foreløbige forholdsregler.

20 Rettens præsident fastslog ved kendelse af 29. oktober 2020, Facebook Ireland mod Kommissionen (T-451/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:515), at den kendelse, der er nævnt i præmis 19 ovenfor, skulle ophæves, og at afgørelsen om sagsomkostningerne skulle udsættes, samt bestemte følgende og forkastede i øvrigt anmodningen om foreløbige forholdsregler:

»1) Gennemførelsen af artikel 1 i [den oprindelige afgørelse] udsættes, for så vidt som den heri fastsatte forpligtelse vedrører dokumenter, som ikke er forbundet med [sagsøgerens] kommercielle aktiviteter, og som indeholder følsomme personoplysninger, og for så vidt som den i punkt 2 omhandlede procedure ikke iværksættes.

2) [Sagsøgeren] identificerer de dokumenter, der indeholder de i punkt 1 omhandlede oplysninger, og fremsender disse til Kommissionen på et særskilt elektronisk medium. Disse dokumenter placeres efterfølgende i et virtuelt datarum, som kun er tilgængeligt for et i videst muligt omfang begrænset antal af medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, under (virtuel eller fysisk) tilstedeværelse af et tilsvarende antal advokater for [sagsøgeren]. Medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, gennemgår og udvælger de pågældende dokumenter, idet de giver [sagsøgerens] advokater mulighed for at kommentere disse, inden de dokumenter, der anses for relevante, føjes til sagsakterne. I tilfælde af uenighed om kvalificeringen af et dokument har [sagsøgerens] advokater ret til at forklare grundene til deres uenighed. I tilfælde af vedvarende uenighed kan [sagsøgeren] anmode direktøren med ansvar for information, kommunikation og medier i Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence om voldgift.«

B. Vedtagelse af en ændringsafgørelse og tilpasning af stævningen

21 Den 11. december 2020 vedtog Kommissionen ændringsafgørelsen, hvori er fastlagt en særlig procedure for fremlæggelse af dokumenter, som ikke er forbundet med sagsøgerens kommercielle aktiviteter, og som indeholder følsomme personoplysninger.

22 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 8. februar 2021 har sagsøgeren med støtte i procesreglementets artikel 86 tilpasset stævningen for at tage hensyn til ændringsafgørelsens vedtagelse.

C. Anmodninger om fortrolig behandling og udeladelse af bestemte oplysninger i forhold til offentligheden samt intervention

23 Den 15. juli 2020 samt den 7. maj og den 10. september 2021 anmodede sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 66 om udeladelse af bestemte oplysninger i forhold til offentligheden.

24 Ved skrivelser af 30. oktober og 27. november 2020 samt af 8. februar og 14. maj 2021 anmodede sagsøgeren i henhold til procesreglementets artikel 144, stk. 2, om fortrolig behandling af bestemte oplysninger i forhold til Forbundsrepublikken Tyskland.

25 Formanden for Rettens Femte Afdeling gav ved kendelse af 21. december 2020 Forbundsrepublikken Tyskland tilladelse til at indtræde i sagen og efterkom sagsøgerens anmodninger om fortrolig behandling i forhold til denne medlemsstat.

IV. Retlige bemærkninger

26 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet fremsat fire anbringender, hvoraf det første vedrører den omstændighed, at undersøgelsens genstand ikke er angivet tilstrækkeligt klart, det andet vedrører tilsidesættelser af artikel 18, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1/2003, det tredje vedrører tilsidesættelser af retten til respekt for privatlivet, proportionalitetsprincippet og retten til god forvaltning, og det fjerde vedrører tilsidesættelser af begrundelsespligten.

A. Formaliteten med hensyn til påstanden om manglende tilvejebringelse af præcise og tilstrækkelige garantier

27 Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens påstand om delvis annullation af den anfægtede afgørelses artikel 1, for så vidt som det ikke bestemmes heri, at der skal tilvejebringes præcise og tilstrækkelige garantier, som gør det muligt at beskytte rettighederne for de personer, der berøres af fremlæggelsen af irrelevante dokumenter af personlig eller privat karakter, kan antages til realitetsbehandling. Den har anført, at denne påstand ikke fandtes i den stævning, der var rettet mod den oprindelige afgørelse, og at anmodningen om tilpasning ikke indeholdt nogen begrundelse for, at den var blevet tilføjet. Det forklares således ikke i anmodningen om tilpasning, hvordan ændringsafgørelsens vedtagelse kunne begrunde denne supplerende påstand, og hvorfor den ikke allerede kunne være formuleret i den stævning, der var rettet mod den oprindelige afgørelse.

28 Det fremgår af retspraksis, at parternes påstande er karakteriseret ved, at de principielt ikke kan ændres. Procesreglementets artikel 86 om tilpasning af stævningen udgør en kodificering af en allerede eksisterende retspraksis vedrørende de undtagelser, som dette uforanderlighedsprincip tillader (jf. dom af 9.11.2017, HX mod Rådet, C-423/16 P, EU:C:2017:848, præmis 18 og den deri nævnte retspraksis).

29 Det fremgår af procesreglementets artikel 86, stk. 1, at når en retsakt, der påstås annulleret, bliver erstattet af eller ændret ved en anden retsakt med samme genstand, kan sagsøgeren, inden retsforhandlingernes mundtlige del afsluttes, eller inden Rettens beslutning om at træffe afgørelse, uden at retsforhandlingerne omfatter en mundtlig del, tilpasse stævningen for at tage hensyn til dette nye forhold.

30 Det er under alle omstændigheder en betingelse for, at sagsøgeren kan tilpasse sine oprindelige påstande under retssagen, at vedkommende ikke dermed ændrer sagens karakter (jf. i denne retning dom af 13.6.2012, Insula mod Kommissionen, T-246/09, ikke trykt i Sml., EU:T:2012:287, præmis 103 og den deri nævnte retspraksis).

31 Det er korrekt, at sagsøgerens påstand om delvis annullation af den anfægtede afgørelses artikel 1, for så vidt som det ikke bestemmes heri, at der skal tilvejebringes præcise og tilstrækkelige garantier, som gør det muligt at beskytte rettighederne for de personer, der berøres af fremlæggelsen af irrelevante dokumenter af personlig eller privat karakter, ganske vist ikke er nævnt som sådan i stævningen og kun fremgår udtrykkeligt af anmodningen om tilpasning.

32 Kommissionen har imidlertid ikke bestridt, at anmodningen om tilpasning i øvrigt opfylder de betingelser, der er fastsat i procesreglementets artikel 86, som fortolket i den retspraksis, der er omhandlet i præmis 30 ovenfor.

33 Det skal herved fastslås, at denne påstand, eftersom den sigter mod delvis annullation af den anfægtede afgørelses artikel 1, for så vidt som det ikke bestemmes heri, at der skal tilvejebringes præcise og tilstrækkelige garantier, falder ind under den påstand om annullation af artikel 1, der blev nedlagt subsidiært i stævningen.

34 Det må desuden konstateres, at procesreglementets artikel 86 ikke pålægger sagsøgeren at angive de specifikke grunde til, dels at sagsøgeren har besluttet at formulere en påstand, der ikke er nævnt som sådan i stævningen, dels at vedkommende ikke kunne have formuleret denne påstand i den stævning, der var rettet mod den oprindelige afgørelse.

35 Det følger heraf, at den formalitetsindsigelse, hvormed Kommissionen har bestridt, at sagsøgerens påstand, som er anført i præmis 27 ovenfor, kan antages til realitetsbehandling, skal forkastes.

B. Realiteten

1. Det første anbringende om, at undersøgelsens genstand ikke er angivet tilstrækkeligt klart

36 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den tilsidesatte retssikkerhedsprincippet, den generelle begrundelsespligt, der påhviler den i henhold til artikel 296 TEUF, den særlige begrundelsespligt, som den pålægges i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, samt sagsøgerens ret til forsvar og ret til god forvaltning, idet den ikke angav genstanden for og omfanget af sin undersøgelse tilstrækkeligt klart og konsekvent.

a) Tilsidesættelsen af begrundelsespligten

37 Den begrundelse, som kræves i EU-institutionernes retsakter i henhold til artikel 296 TEUF, skal i henhold til fast retspraksis tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og skal klart og utvetydigt angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt den anfægtede retsakt, har lagt til grund, således at de berørte parter kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, og således at Unionens retsinstanser kan udøve deres prøvelsesret. Det nærmere indhold af begrundelseskravet skal fastlægges i lyset af den konkrete sags omstændigheder, navnlig indholdet af den pågældende retsakt, indholdet af de anførte grunde samt den interesse, som retsaktens adressater samt andre, der må anses for umiddelbart og individuelt berørt af retsakten, kan have i begrundelsen. Det kræves ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige momenter, da spørgsmålet, om en afgørelses begrundelse opfylder kravene efter artikel 296 TEUF, ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 16 og den deri nævnte retspraksis).

38 Hvad navnlig angår begrundelsen for en afgørelse, hvori der anmodes om oplysninger, skal det bemærkes, at artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 fastlægger de væsentlige kriterier herfor. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

»Når Kommissionen ved beslutning pålægger virksomheder eller virksomhedssammenslutninger at udlevere oplysninger, angiver den retsgrundlaget og formålet med begæringen, præciserer, hvilke oplysninger der kræves, og fastsætter fristen for udlevering af oplysningerne. Den henviser desuden til de sanktioner, der er omhandlet i artikel 23, og henviser til eller pålægger de sanktioner, der er omhandlet i artikel 24. Beslutningen indeholder endvidere oplysning om, at den kan indbringes for Domstolen.«

39 Denne særlige begrundelsespligt udgør et grundlæggende krav, som ikke alene har til formål at klarlægge, hvorfor anmodningen om oplysninger er berettiget, men også at skabe et grundlag for, at den pågældende virksomhed bliver bekendt med omfanget af dens samarbejdspligt samtidig med, at dens ret til forsvar bevares (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 19 og den deri nævnte retspraksis).

40 Med hensyn til forpligtelsen til at angive »formålet med begæringen« betyder dette, at Kommissionen skal angive genstanden for sin undersøgelse i sin begæring og derfor identificere den formodede overtrædelse af konkurrencereglerne (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 20 og den deri nævnte retspraksis).

41 Kommissionen er herved ikke forpligtet til at give adressaten for en afgørelse om anmodning om oplysninger meddelelse om samtlige de oplysninger om de formodede overtrædelser, som den råder over, eller til at angive en nøjagtig retlig kvalificering af disse overtrædelser, hvis den klart angiver, hvilke formodninger den påtænker at efterprøve (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

42 En sådan forpligtelse skyldes navnlig det forhold, at Kommissionen, således som det fremgår af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003 og 23. betragtning dertil, med henblik på at udføre de opgaver, den er betroet i henhold til forordningen, i form af en simpel anmodning eller ved

afgørelse kan pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille »alle nødvendige oplysninger til rådighed« (dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 22).

43 Heraf følger, at Kommissionen kun kan begære oplysninger, som kan være til nytte ved undersøgelsen af de formodede overtrædelser, som dels er årsag til undersøgelsen, dels skal være angivet i begæringen om oplysninger (jf. i denne retning dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 23, og af 28.4.2010, Amann & Söhne og Cousin Filterie mod Kommissionen, T-446/05, EU:T:2010:165, præmis 333 og den deri nævnte retspraksis).

44 Idet oplysningernes fornødenhed må bedømmes i relation til det formål, der anføres i anmodningen om oplysninger, må formålet angives med rimelig præcision, ellers vil det være umuligt at afgøre, om oplysningerne er fornødne, og Retten vil blive forhindret i at udøve sin prøvelse (jf. dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 24 og den deri nævnte retspraksis).

45 Spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, afhænger således af, om de formodede overtrædelser, som Kommissionen påtænker at undersøge, er præciseret med tilstrækkelig tydelighed (jf. i denne retning dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 25).

46 Ved vurderingen af begrundelsespligtens omfang i forhold til en afgørelse om anmodning af oplysninger i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 skal der ligeledes tages hensyn til, på hvilket tidspunkt en sådan afgørelse blev truffet, og om Kommissionen allerede rådede over visse oplysninger om de formodede overtrædelser (jf. i denne retning dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 39, og generaladvokat Wahls forslag til afgørelse HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2015:694, punkt 50).

47 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af selve titlen på den anfægtede afgørelse, at denne blev vedtaget på grundlag af artikel 18, stk. 3, og artikel 24, stk. 1, litra d), i forordning nr. 1/2003.

48 Kommissionen nævnte i første betragtning til den anfægtede afgørelse, at dens undersøgelse vedrørte Facebook-koncernens adfærd i forbindelse med dels koncernens anvendelse af data, dels den sociale netværksplatform Facebook inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS).

49 I tredje betragtning til denne afgørelse anførte Kommissionen følgende:

»Kommissionens undersøgelse fokuserer på Facebooks anvendelse af data, som belyses i visse interne Facebook-dokumenter, der blev offentliggjort af [DCMS-udvalget] den 5. december 2018 og den 18. februar 2019. De nævnte interne Facebook-dokumenter stammer fra perioden 2012-2015. Nogle af disse dokumenter synes at vedrøre interne drøftelser i Facebook, forretningsstrategier eller adfærd vedrørende adgang til Facebook-data, adgang til Facebook-funktioner og strategier for monetarisering af data, herunder muligheder for at give tredjeparter adgang til Facebook-data eller -funktioner til gengæld for forskellige former for modydelser og under forskellige betingelser. Andre dokumenter synes at illustrere Facebooks anvendelse af Onavo-appen til at skaffe kommercielt værdifulde data om konkurrerende tjenester.«

50 Kommissionen oplyste således, at dens undersøgelse fokuserede på sagsøgerens anvendelse af data, som blev belyst i visse af dennes interne dokumenter, der var blevet offentliggjort af DCMS-udvalget, og hvis indhold den beskrev i korte træk. Den oplyste ligeledes, at andre dokumenter syntes at illustrere sagsøgerens anvendelse af Onavo-appen til at skaffe kommercielt værdifulde data om konkurrerende tjenester.

51 I fjerde betragtning til den anfægtede afgørelse anførte Kommissionen følgende:

»Det synes at fremgå af disse dokumenter, at Facebook har anvendt eller anvender i) betingede dataudvekslingsaftaler, der øger datastrømmen mellem Facebook og tredjeparter og dermed forstærker Facebooks markedsstyrke på et eventuelt datamarked eller skaber adgangshindringer ved akkumulering af data, ii) en praksis, hvor Facebook-produkter (bl.a. Onavo-appen, Facebook Research-appen og Facebook Business Tools) benyttes til at skaffe kommercielt værdifulde data om konkurrerende tjenester, hvilket udelukker potentielle konkurrenter og skaber hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester og/eller andre digitale tjenester, og iii) en potentielt diskriminerende praksis, som begrænser adgangen til Facebooks data, funktioner og grænseflader til programmering af apps (API'er) eller til andre redskaber baseret på tredjeparters eventuelle kvalificering som konkurrenter, og som dermed udelukker potentielle konkurrenter og skaber hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester og/eller andre digitale tjenester.«

52 I femte betragtning til den anfægtede afgørelse fremhævede Kommissionen følgende:

»Kommissionen har også på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger konstateret, at der kan have været situationer, hvor Facebook har blokeret for henvisninger til konkurrerende apps eller websteder i Facebook Suite og dermed har udelukket potentielle konkurrenter og skabt hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester og/eller andre digitale tjenester. Kommissionen har desuden med støtte i offentligt tilgængelige oplysninger fastslået, at Facebooks bebudede planer om at integrere sine forskellige kommunikationsplatforme (dvs. WhatsApp, Instagram og Facebook Messenger) vil kunne styrke Facebooks stilling som udbyder af kommunikationstjenester til forbrugerne og føre til udelukkelse af potentielle konkurrenter.«

53 I sjette betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen følgende:

»Hvis det bekræftes, at der er udvist sådanne former for adfærd, kan de udgøre en eller flere overtrædelser af artikel 101 [TEUF] og/eller 102 [TEUF] og af EØS-aftalens artikel 53 og/eller 54.«

54 Retten vil først behandle sagsøgerens argument om, at genstanden for Kommissionens undersøgelse var uklar.

1) Fastlæggelsen af genstanden for Kommissionens undersøgelse

55 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at den anfægtede afgørelse ikke er begrundet klart, eftersom det følger af første til tredje betragtning til denne afgørelse, at genstanden for Kommissionens undersøgelse omfatter enhver praksis, der indebærer dataanvendelse, mens fjerde og femte betragtning til denne afgørelse indeholder ikke-udtømmende eksempler på dataanvendelse og praksis, som Kommissionen mistænker sagsøgeren for at have taget del i. Sagsøgeren har tilføjet, at der ikke beskrives nogen identificerbar overtrædelse af konkurrenceretten i den anfægtede afgørelse, og at denne afgørelse synes at bemyndige

Kommissionen til at foretage en generel og ubegrænset granskning af sagsøgerens samlede aktiviteter. Kommissionens undersøgelse minder derfor om en »fishing expedition«, hvor sagsøgeren ikke er i stand til at få klarhed over omfanget af sine rettigheder og forpligtelser, og Retten ikke er i stand til at vurdere, om den pågældende begæring om oplysninger er begrundet, og om de ønskede oplysninger er nødvendige.

56 Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland har anfægtet sagsøgerens argumenter.

57 Det skal i lighed med det af Kommissionen anførte bemærkes, at første og tredje betragtning til den anfægtede afgørelse først og fremmest skal betragtes som en indledning. Første betragtning identificerer således de virksomheder, der er omfattet af undersøgelsen (Facebook Inc. og alle selskaber i Facebook-koncernen, heriblandt WhatsApp Inc., Instagram LLC, Facebook Israel Ltd og Onavo Inc.), samt det område, hvor den adfærd, der er genstand for undersøgelsen, er udvist (dataanvendelse), de tjenester, der er genstand for undersøgelsen (Facebooks sociale netværksplatform), og det undersøgte geografiske område (EØS).

58 Med hensyn til tredje betragtning til den anfægtede afgørelse identificerede Kommissionen heri de dokumenter, der lå til grund for dens afgørelse om at indlede en undersøgelse om sagsøgerens dataanvendelse.

59 I fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse opregnede Kommissionen de former for praksis, som den mistænkte sagsøgeren for at have anvendt, på grundlag af de dokumenter, som blev identificeret i tredje betragtning til denne afgørelse, og hvorpå den havde til hensigt at basere sin undersøgelse.

60 I sjette betragtning til den anfægtede afgørelse fastslog Kommissionen, at »sådanne former for adfærd« kan udgøre en eller flere overtrædelser af artikel 101 TEUF og 102 TEUF og af EØS-aftalens artikel 53 og 54. Kommissionen henviste således nødvendigvis til de former for praksis, der blev identificeret i fjerde og femte betragtning til denne afgørelse.

61 Det skal i denne forbindelse fastslås, at opregningen af de former for praksis, der er anført i fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse, som Kommissionen selv har gjort gældende, er udtømmende. Kommissionen angav med denne opregning klart, hvilke formodninger den påtænkte at efterprøve, identificerede de formodede overtrædelser af konkurrencereglerne og afgrænsede dermed genstanden for sin undersøgelse som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 og 41 ovenfor.

62 En sådan begrundelse opfylder som følge heraf forpligtelsen til at angive formålet med begæringen om oplysninger som omhandlet i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003.

63 Det må i denne forbindelse konstateres, at de andre fortolkninger, som sagsøgeren har gjort gældende, og hvorefter de former for praksis, der er anført i fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse, er »ikke-udtømmende eksempler« eller »mere specifikke former for praksis« i forbindelse med dataanvendelse, vil resultere i en alt for udvidende fortolkning af genstanden for Kommissionens undersøgelse, hvilket er uforeneligt med den retspraksis, der er nævnt i præmis 40 og 41 ovenfor.

64 Det fremgår imidlertid af fast retspraksis, at en bestemmelse i den afledte EU-ret i videst muligt omfang skal fortolkes i overensstemmelse med traktatens bestemmelser og de almindelige EU-retlige principper (dom af 4.10.2007, Schutzverband der Spirituosen-Industrie, C-457/05,

EU:C:2007:576, præmis 22, af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 174, og af 25.11.2009, Tyskland mod Kommissionen, T-376/07, EU:T:2009:467, præmis 22).

65 Sagsøgeren har under disse omstændigheder med urette anført, at genstanden for Kommissionens undersøgelse er uklar, for så vidt som den omfatter enhver praksis, der vedrører sagsøgerens dataanvendelse.

2) Beskrivelsen af den foreholdte adfærd

66 Sagsøgeren har anført, at selv om det antages, at genstanden for Kommissionens undersøgelse skal anses for at være strengt begrænset til de former for praksis, der er opregnet i fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse, er visse væsentlige aspekter af de overtrædelser, som Kommissionen formoder, at der er begået, ikke beskrevet tilstrækkeligt præcist i denne afgørelse.

67 Sagsøgeren har for det første anført, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse ikke præciserede, hvilke aktiviteter eller produkter der kunne være omfattet af de dataudvekslingsaftaler, som er nævnt i fjerde betragtning, nr. i), til denne afgørelse, eller hvilken diskriminerende praksis der begrænsede adgangen til de data, funktioner og grænseflader til programmering af apps eller andre redskaber, der er omhandlet i fjerde betragtning, nr. iii), til den nævnte afgørelse. For det andet angav Kommissionen ikke, hvilken eller hvilke konkurrenter der kan være blevet påvirket af den diskriminerende praksis, som er nævnt i fjerde betragtning, nr. ii), til den anfægtede afgørelse, af den formodede blokering for henvisninger til konkurrenters reklamer eller websteder og af den foreløbige plan om integrering af sagsøgerens forskellige kommunikationsplatforme, som er omhandlet i femte betragtning til den anfægtede afgørelse. For det fjerde er henvisningerne i fjerde og femte betragtning til denne afgørelse til fortrængning af potentielle konkurrenter og skabelse af adgangshindringer så generelle, at de ikke belyser, hvilken adfærd der er genstand for Kommissionens formodninger. Når det ikke er muligt at identificere den formodede fortrængnings eller de formodede hindringers type eller oprindelse, er det heller ikke muligt at sondre mellem konkurrenceskadelig afskærmning og konkurrence på ydelser, som medfører, at mindre effektive konkurrenter udelukkes.

68 Ifølge sagsøgeren gør disse uklarheder det umuligt at afgøre, om Kommissionen med rimelighed kunne antage, at nogle af de dokumenter, der er nævnt i den anfægtede afgørelse, kunne hjælpe den med at fastslå, at den praksis, der er omhandlet i fjerde og femte betragtning til denne afgørelse, var forekommet. Sagsøgeren har eksempelvis henvist til tre dokumenter, som Kommissionen bad om at få fremlagt, og til de søgebegreber, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, selv om disse dokumenters indhold ikke er relevant for undersøgelsen af, om den praksis, der er nævnt i fjerde og femte betragtning til den nævnte afgørelse, forekom, og selv om de pågældende begreber formentlig ikke er forbundet med den nævnte praksis. Sagsøgeren har heller ikke været i stand til at fremsætte sine bemærkninger til Kommissionen på en hensigtsmæssig måde og har i det væsentlige skullet gætte sig til, hvad selskabet beskyldes for.

69 Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland har anfægtet sagsøgerens argumenter.

70 Det skal undersøges, om begrundelsen for den anfægtede afgørelse, henset til den sammenhæng, hvori denne afgørelse blev vedtaget, og tidspunktet for den anfægtede afgørelses vedtagelse, er forenelig med den retspraksis, der er omhandlet i præmis 37-46 ovenfor.

71 I fjerde betragtning til den anfægtede afgørelse beskrev Kommissionen den praksis, som den mistænkte sagsøgeren for at have anvendt, samt de af sagsøgerens produkter eller tjenester, der i givet fald var omfattet af denne praksis. I denne betragtning henviste den for det første til dataudvekslingsaftaler, som forstærkede sagsøgerens markedsstyrke på et eventuelt datamarked eller skabte hindringer for adgangen til et sådant marked, for det andet til en praksis, hvor produkterne Onavo, Facebook Research og Facebook Business Tools blev anvendt til at skaffe kommercielt værdifulde data om konkurrerende tjenester, og for det tredje til en potentielt diskriminerende praksis, der begrænsede konkurrenternes adgang til sagsøgerens data, funktioner og grænseflader til programmering af apps. Med hensyn til de to sidstnævnte former for praksis præciserede den, at de kunne være med til at udelukke potentielle konkurrenter eller at skabe hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester og andre digitale tjenester.

72 I femte betragtning til den anfægtede afgørelse nævnte Kommissionen, at der kunne have været situationer, hvor sagsøgeren i nogle af sine apps havde blokeret for henvisninger til konkurrenters apps eller websteder og dermed havde udelukket potentielle konkurrenter og skabt hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester og andre digitale tjenester. Kommissionen tilføjede, at sagsøgerens planer om at integrere sine forskellige kommunikationsplatforme, dvs. WhatsApp, Instagram og Facebook Messenger, kunne styrke sagsøgerens stilling som udbyder af kommunikationstjenester til forbrugerne og føre til udelukkelse af potentielle konkurrenter.

73 Det skal fastslås, at fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse klart og utvetydigt beskriver formålet med eller virkningen af den praksis, som Kommissionen mistænker sagsøgeren for at have anvendt, samt de af sagsøgerens produkter eller tjenester, der eventuelt er omfattet af denne praksis. Sådanne oplysninger gør det ligeledes muligt at fastslå de produkter, som undersøgelsen drejer sig om, og den mistanke om overtrædelser, som begrunder vedtagelsen af denne afgørelse, tilstrækkeligt præcist.

74 Det skal desuden påpeges, at Kommissionen ganske vist vedtog den anfægtede afgørelse ca. et år efter den første afgørelse om anmodning om oplysninger, der blev vedtaget den 13. marts 2019, og efter de udvekslinger med sagsøgeren, der er beskrevet i præmis 3-9 ovenfor, hvor sagsøgeren gav Kommissionen en række oplysninger til brug for dens undersøgelse. Den anfægtede afgørelse blev imidlertid vedtaget under den indledende undersøgelsesfase i den administrative procedure, som er omhandlet i forordning nr. 1/2003, og som skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge (jf. i denne retning dom af 29.9.2011, Elf Aquitaine mod Kommissionen, C-521/09 P, EU:C:2011:620, præmis 113 og den deri nævnte retspraksis).

75 Henset til disse elementer må det fastslås, at begrundelsen for den anfægtede afgørelse giver sagsøgeren mulighed for at undersøge, om de anmodede oplysninger er nødvendige for undersøgelsens formål, og at den giver Unionens retsinstanser mulighed for at udøve deres prøvelsesret. Det må heraf udledes, at den anfægtede afgørelse er tilstrækkeligt begrundet.

76 Denne konklusion drages ikke i tvivl af de argumenter, som sagsøgeren har fremført, og som er angivet i præmis 67 ovenfor.

77 Henset til den retspraksis, der er omhandlet i præmis 41 ovenfor, var Kommissionen nemlig forpligtet til klart at angive, hvilke formodninger den påtænkte at efterprøve, men ikke til at give sagsøgeren meddelelse om samtlige de oplysninger om de formodede overtrædelser, som den rådede over, eller til at angive en nøjagtig retlig kvalificering af disse overtrædelser.

78 I modsætning til det af sagsøgeren anførte indebar den begrundelsespligt, der i det foreliggende tilfælde påhvilede Kommissionen, således ikke, at den på tidspunktet for den anfægtede afgørelses vedtagelse skulle sikre en mere præcis angivelse af, hvilke af sagsøgerens aktiviteter og produkter der kunne være omfattet af de former for praksis, som er omhandlet i fjerde betragtning, nr. i)-iii), til den anfægtede afgørelse, en mere præcis identificering af de potentielle konkurrenter, der blev påvirket af den praksis, som er omhandlet i fjerde betragtning, nr. ii), og i femte betragtning til denne afgørelse, eller yderligere præciseringer om fortrængning af potentielle konkurrenter og skabelse af adgangshindringer.

79 I første betragtning til den anfægtede afgørelse angav Kommissionen desuden undersøgelsens geografiske omfang (EØS) og dens materielle omfang (sagsøgerens dataanvendelse og dennes sociale netværksplatform). Som Kommissionen med rette har gjort gældende, kan den omstændighed, at undersøgelsen omfatter mange aktiviteter, og at denne undersøgelses geografiske rækkevidde er omfattende, ikke i sig selv indikere, at begrundelsen er vag.

80 Det må som følge heraf fastslås, at de formodede uklarheder, som sagsøgeren har gjort gældende, ikke kunne forringe sagsøgerens forståelse af undersøgelsens formål og genstand eller af den mistanke om overtrædelser, som Kommissionen påtænkte at undersøge, eller forringe Rettens mulighed for at udøve sin prøvelsesret.

81 Hvad endelig angår de argumenter, som sagsøgeren har støttet på en række eksempler på dokumenter og søgebegreber, der angiveligt ikke var relevante for undersøgelsen af, om den praksis, der er nævnt i fjerde og femte betragtning til den anfægtede afgørelse, forekom, sigter de reelt mod at bestride, at disse dokumenter og søgebegreber var nødvendige for undersøgelsen. Argumenter, hvormed det bestrides, at de ønskede oplysninger er nødvendige, henhører imidlertid under realiteten for så vidt angår den anfægtede afgørelses lovlighed og kan ikke behandles i forbindelse med prøvelsen af et anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten (jf. i denne retning dom af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis). Disse argumenter vil derfor blive undersøgt i forbindelse med prøvelsen af det andet anbringende.

82 Sagsøgeren har, henset til det ovenfor anførte, med urette påberåbt sig en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der er fastsat i artikel 296 TEUF og i artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, for så vidt angår genstanden for Kommissionens undersøgelse og beskrivelsen af den praksis, hvis eksistens den påtænker at efterprøve i forbindelse med sin undersøgelse.

b) Tilsidesættelsen af retssikkerhedsprincippet, retten til forsvar og retten til god forvaltning

83 Med hensyn til klagepunkterne om tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, retten til forsvar og retten til god forvaltning, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført noget selvstændigt argument til støtte herfor, som adskiller sig fra dem, der er fremført til støtte for tilsidesættelsen af begrundelsespligten. Disse klagepunkter skal derfor forkastes.

84 Det følger af det ovenfor anførte, at det første anbringende skal forkastes i sin helhed.

2. Det fjerde anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt angår fastsættelsen af de søgebegreber, der er nævnt i den anfægtede afgørelse, og behandlingen af dokumenter, der ikke er relevante for undersøgelsen

85 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den tilsidesatte begrundelsespligten for så vidt angår dels fastsættelsen af de søgebegreber, der er nævnt i den anfægtede afgørelse, dels behandlingen af dokumenter, som ikke er relevante for dens undersøgelse, og som er blevet fremlagt i overensstemmelse med den anfægtede afgørelse.

a) Søgebegrebernes hensigtsmæssighed

86 Sagsøgeren har anført, at Kommissionen undlod at redegøre for, hvordan og hvorfor den fastslog, at de søgebegreber, som den havde bedt sagsøgeren om at anvende, kun identificerede dokumenter, som var relevante for dens undersøgelse, og som gjorde det muligt for den at afgøre, om de formodede overtrædelser var blevet begået.

87 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

88 Som det fremgår af præmis 57-82 ovenfor, er den anfægtede afgørelse tilstrækkeligt begrundet for så vidt angår genstanden for Kommissionens undersøgelse, beskrivelsen af den praksis, hvis eksistens den påtænkte at efterprøve i forbindelse med sin undersøgelse, og nødvendigheden af de oplysninger, der blev anmodet om.

89 Henset til de bestemmelser og den retspraksis, som er nævnt i præmis 37-46 ovenfor, og som angiver omfanget af forpligtelsen til at begrunde en afgørelse om anmodning om oplysninger, er denne forpligtelse ikke så vidtrækkende, at Kommissionen for hver ønsket oplysning eller i en situation som den foreliggende for hvert søgebegreb, der ønskes anvendt, skal begrunde specifikt, hvorfor det er dens opfattelse, at denne oplysning eller dette søgebegreb dels er nødvendig eller nødvendigt for dens undersøgelse, dels kun indeholder eller identificerer information, der er relevant for denne undersøgelse.

90 Hvis Kommissionen afkræves en sådan begrundelse, vil det også falde uden for de forpligtelser, som er nævnt i præmis 110-114 nedenfor, og som påhviler Kommissionen i henhold til nødvendighedsprincippet. Det skal navnlig påpeges, at kravet om en forbindelse mellem begæringen om oplysninger og den formodede overtrædelse er opfyldt, hvis Kommissionen på tidspunktet for begæringen med rimelighed kan antage, at denne oplysning kan bidrage til at fastslå, at denne overtrædelse foreligger. Kommissionen behøver ikke at være helt sikker på, at dette er tilfældet.

91 Som det fremgår af præmis 37 ovenfor, skal spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsespligten er overholdt, i øvrigt ikke blot vurderes i forhold til afgørelsens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår.

92 Det bemærkes herved, at den anfægtede afgørelse som nævnt i præmis 74 ovenfor blev vedtaget under den indledende undersøgelsesfase i den administrative procedure, som er omhandlet i forordning nr. 1/2003, og som skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge.

93 Det skal navnlig påpeges, at en anmodning om oplysninger såsom den anfægtede afgørelse alene har til formål at give Kommissionen mulighed for at indsamle de oplysninger og dokumenter, som er nødvendige for at efterprøve rigtigheden og følgerne af bestemte faktiske og retlige omstændigheder (dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 37).

94 Den anfægtede afgørelse blev endvidere vedtaget efter en række udvekslinger mellem sagsøgeren og Kommissionen, hvor sagsøgeren bl.a. selv havde peget på visse søgebegreber, som kunne være relevante for at forsyne Kommissionen med de oplysninger, som den ønskede at modtage. I bilag I.C til den anfægtede afgørelse angives således visse søgebegreber, som sagsøgeren havde identificeret som svar på Kommissionens begæring om oplysninger af 13. marts 2019. Det fremgår desuden af 15. betragtning til den anfægtede afgørelse, som vedrører afgørelsen om anmodning om oplysninger af 11. november 2019, der senere blev ophævet af Kommissionen, at Kommissionen havde opstillet en liste over de søgebegreber, som den havde bedt sagsøgeren om at anvende, ud fra sagsøgerens svar på begæringen om oplysninger af 13. marts 2019 og på grundlag af sagsøgerens interne dokumenter, der var blevet offentliggjort af DCMS-udvalget. Det er imidlertid ubestridt, at søgebegreberne i den anfægtede afgørelse svarer til dem, der var angivet i afgørelsen af 11. november 2019.

95 Sagsøgeren kan, henset til det ovenfor anførte, ikke med føje påberåbe sig en tilsidesættelse af begrundelsespligten for så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt søgebegreberne i den anfægtede afgørelse var hensigtsmæssige.

b) Behandlingen af dokumenter, der ikke er relevante

96 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den i den oprindelige afgørelse ikke havde begrundet sit afslag på at tillade en relevansbedømmelse af de dokumenter, der blev fundet ved anvendelse af søgebegreberne. For det første forklarede Kommissionen nærmere bestemt ikke, hvorfor sagsøgeren ikke havde ret til at nægte at fremlægge visse dokumenter, selv om sagsøgerens uafhængige advokater med ret til at praktisere inden for EU havde anset disse dokumenter for at være klart irrelevante. For det andet forklarede Kommissionen ikke, hvorfor sagsøgeren ikke ville få tilsendt dokumenter, der indeholdt fortrolige oplysninger vedrørende korrespondancen mellem en advokat og dennes klient, men kunne få tilsendt dokumenter, der indeholdt personoplysninger. Sagsøgeren har i denne henseende anført, at eftersom der i henhold til den oprindelige afgørelse skulle fremlægges oplysninger, som indeholdt personoplysninger, burde Kommissionen have tilvejebragt passende og tilstrækkelige garantier for at beskytte disse oplysninger. Kommissionen begrundede imidlertid ikke sit afslag på at indrømme sådanne garantier.

97 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

98 Det skal indledningsvis bemærkes, at sagsøgeren i henhold til den oprindelige afgørelses artikel 1 skulle tilsende Kommissionen de dokumenter, der var anført i bilag I.A, I.B og I.C til denne afgørelse. I ændringsafgørelsens artikel 3 fastlagde Kommissionen en særlig procedure for de dokumenter, som sagsøgeren skulle fremlægge i henhold til den anfægtede afgørelse, men som ikke var forbundet med sagsøgerens kommercielle aktiviteter, og som indeholdt følsomme personoplysninger.

99 Den 8. februar 2021 tilpassede sagsøgeren desuden stævningen med støtte i procesreglementets artikel 86 for at tage hensyn til ændringsafgørelsens vedtagelse. Sagsøgeren har som følge heraf og henset til de påstande, der er anført i præmis 15 ovenfor, anlagt søgsmålet med henblik på at få annulleret den oprindelige afgørelse, som ændret ved ændringsafgørelsen.

100 Retten kan i det foreliggende tilfælde ikke tage stilling til den oprindelige afgørelses lovlighed uden at tage hensyn til de ændringer, der fremgår af ændringsafgørelsen.

101 Et annullationssøgsmål, der anlægges af en fysisk eller juridisk person, kan imidlertid kun antages til realitetsbehandling, såfremt sagsøgeren har en retlig interesse i, at den anfægtede retsakt annulleres. En sådan interesse foreligger kun, såfremt en annullation af denne retsakt i sig selv kan have retsvirkninger, og søgsmålet således med sit resultat kan tilføre parten en fordel (dom af 17.9.2015, Mory m.fl. mod Kommissionen, C-33/14 P, EU:C:2015:609, præmis 55). Det samme gælder analogt for interessen i at gøre et anbringende gældende (dom af 28.2.2017, Canadian Solar Emea m.fl. mod Rådet, T-162/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:124, præmis 68).

102 Sagsøgeren tilsendte i det foreliggende tilfælde ikke Kommissionen dokumenter, der ville være omfattet af den procedure med et virtuelt datarum, som blev fastsat i ændringsafgørelsen, forud for denne afgørelses vedtagelse.

103 Sagsøgeren kan således i givet fald ikke drage nogen fordel af en eventuel annullation af den oprindelige afgørelse, som støttes på en tilsidesættelse af begrundelsespligten, der skyldes, at Kommissionen i denne afgørelse ikke angav, hvorfor sagsøgeren ikke kunne nægte at fremsende visse dokumenter, og hvorfor der ikke blev tilvejebragt specifikke garantier såsom en procedure, hvor der blev indført et virtuelt datarum, for at beskytte visse fysiske personers privatliv.

104 Det følger heraf, at dette klagepunkt skal afvises.

105 Da ingen af de argumenter, som sagsøgeren har fremført til støtte for det fjerde anbringende, kan tiltrædes, skal dette anbringende forkastes.

3. Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 18 i forordning nr. 1/2003, tilsidesættelse af retten til forsvar og magtmisbrug

106 Sagsøgeren har med det andet anbringende gjort gældende, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 ved at kræve fremlæggelse af mange dokumenter, der ikke er relevante for Kommissionens undersøgelse, og at denne afgørelse som følge heraf strider mod nødvendighedsprincippet, tilsidesætter sagsøgerens ret til forsvar og fordrejer de beføjelser, som Kommissionen blev tillagt ved artikel 18 i forordning nr. 1/2003, med det formål ulovligt at indhente oplysninger, som ikke er relevante for de potentielle overtrædelser, der er beskrevet i den anfægtede afgørelse.

107 Det andet anbringende består af tre led.

a) Det andet anbringendes første led om en tilsidesættelse af artikel 18, stk. 1 og 3, i forordning nr. 1/2003

108 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den tilsidesatte princippet om nødvendighed i artikel 18 i forordning nr. 1/2003. Sagsøgeren har anført, at anvendelsen af de søgebegreber, der er nævnt i den anfægtede afgørelse, uvægerligt vil medføre, at der udvælges et stort antal dokumenter, som ikke er relevante for Kommissionens undersøgelse, hvilket skyldes dels den lange periode, for hvilken der skal foretages søgninger, dels den omstændighed, at de pågældende søgebegreber er meget almindelige ord eller udtryk eller anvendes i daglig sprogbrug. Disse søgebegreber vil således kunne anvendes i en sammenhæng, som intet har at gøre med den praksis, der er genstand for Kommissionens undersøgelse. Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen tilsidesatte nødvendighedsprincippet ved at anmode om fremlæggelse af mange dokumenter uden at tilvejebringe garantier, som mindst svarede til dem, der indrømmes virksomheder i forbindelse med de kontrolundersøgelser, der foretages i henhold til artikel 20 i forordning nr. 1/2003.

109 Kommissionen har bestridt, at de argumenter, som sagsøgeren har rettet mod visse søgebegreber i den anfægtede afgørelse, kan antages til realitetsbehandling, eftersom de blev fremført for første gang i replikken, hvilket var for sent, og de endvidere kun optræder i et bilag til replikken.

110 Ifølge 23. betragtning til forordning nr. 1/2003 bør Kommissionen have beføjelse til i hele Unionen at kræve de oplysninger forelagt, der er nødvendige for at afsløre aftaler, vedtagelser og samordnet praksis, som er forbudt efter artikel 101 TEUF, og misbrug af en dominerende stilling, som er forbudt efter artikel 102 TEUF.

111 Det fremgår desuden af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, at Kommissionen med henblik på at udføre de opgaver, som den er betroet i henhold til denne forordning, i form af en anmodning eller ved afgørelse kan pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille »alle nødvendige oplysninger« til rådighed.

112 Som det fremgår af præmis 43 ovenfor, kan Kommissionen kun begære oplysninger, som kan være til nytte ved undersøgelsen af de formodede overtrædelser, som dels er årsag til undersøgelsen, dels skal være angivet i begæringen om oplysninger.

113 Henset til det vide skøn, som Kommissionen er tillagt ved forordning nr. 1/2003, tilkommer det den at vurdere, om en oplysning er nødvendig med henblik på at afsløre en overtrædelse af konkurrencereglerne. Selv om Kommissionen i forvejen er i besiddelse af visse indicier eller endog beviser for, at der foreligger en overtrædelse, kan den med fuld ret skønne, at det er nødvendigt at anmode om supplerende oplysninger for bedre at kunne afgrænse overtrædelsen og fastslå dens varighed eller kredsen af implicerede virksomheder (dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 69).

114 Hvad angår Unionens retsinstansers prøvelse af Kommissionens vurdering af en oplysnings nødvendighed fremgår det af retspraksis, at denne nødvendighed må bedømmes i relation til det formål, der anføres i begæringen om oplysninger, dvs. den mistanke om overtrædelser, som Kommissionen påtænker at undersøge. Kravet om en forbindelse mellem begæringen om oplysninger og den formodede overtrædelse er opfyldt, hvis Kommissionen på tidspunktet for begæringen med rimelighed kan antage, at denne oplysning kan bidrage til at fastslå, at denne overtrædelse foreligger (dom af 28.1.2021, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, C-466/19 P, EU:C:2021:76, præmis 70).

115 Det skal i det foreliggende tilfælde bemærkes, at Kommissionen i den anfægtede afgørelses artikel 1, stk. 1, bestemte, at sagsøgeren skulle meddele Kommissionen de oplysninger, der var anført i bilag I.A, I.B og I.C til denne afgørelse. Bilag I.A indeholder definitioner af de relevante begreber og anvisninger, navnlig af teknisk karakter, som skal følges ved fremlæggelsen af de ønskede dokumenter. Bilag I.B indeholder anvisninger om, hvordan dokumenterne skal præsenteres. Bilag I.C indeholder de søgebegreber, som sagsøgeren skal anvende på sine interne dokumenter, og nærmere forklaringer herom. De dokumenter, som Kommissionen anmodede om, var dem, der fremkom ved hjælp af disse søgebegreber, og som var udarbejdet af visse depositarer (custodians) for deres regning eller modtaget af dem. Der er tale om tre depositarer, nemlig [*fortroligt*] [1].

1) Rækkevidden af sagsøgernes argumenter og identificeringen af de omtvistede søgebegreber

116 Sagsøgeren har til støtte for sin argumentation om, at anvendelsen af de søgebegreber, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, ville resultere i et stort antal irrelevante dokumenter, navnlig henvist til visse søgebegreber, som er nævnt i bilag I.C til den anfægtede afgørelse, og gjort gældende, at disse begreber skal forstås som ikke-udtømmende eksempler, der skal illustrere sagsøgerens argumentation. Sagsøgeren har videre anført, at det ville have været urimeligt eller endda umuligt at behandle hvert søgebegreb særskilt.

117 Det skal påpeges, at den blotte omstændighed, at Retten tager et anbringende, som sagsøgeren har påberåbt sig til støtte for sit annullationssøgsmål, til følge, ikke giver Retten ret til automatisk at annullere den anfægtede retsakt i sin helhed. En fuldstændig annullation kan nemlig ikke fastholdes, når det er åbenlyst, at dette anbringende, der udelukkende vedrører det konkrete forhold i den anfægtede retsakt, blot kan medføre en delvis annullation (dom af 11.12.2008, Kommissionen mod Département du Loiret, C-295/07 P, EU:C:2008:707, præmis 104).

118 I denne forbindelse kan en EU-retsakt kun annulleres delvist, såfremt de elementer, der kræves annulleret, kan udskilles fra den øvrige retsakt. Kravet om, at elementerne skal kunne udskilles, er ikke opfyldt, når en delvis annullation af en retsakt bevirker, at dens materielle indhold ændres. For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt de anfægtede bestemmelser kan udskilles, afhænger det af en prøvelse af disse bestemmelsers rækkevidde med henblik på at vurdere, om en annullation af disse ville ændre den anfægtede afgørelses ånd eller materielle indhold (jf. dom af 16.7.2015, Kommissionen mod Rådet, C-425/13, EU:C:2015:483, præmis 94 og den deri nævnte retspraksis).

119 Det bemærkes, at sagsøgeren i den anfægtede afgørelses artikel 1 pålægges en forpligtelse i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 til at fremlægge de dokumenter, der er omhandlet i bilagene til denne afgørelse, dvs. de dokumenter, som fremkommer ved, at søgebegreberne i disse bilag anvendes i sagsøgerens databaser, og som er udarbejdet af visse depositarer for deres regning eller modtaget af dem i et bestemt tidsrum.

120 Det må i denne forbindelse fastslås, at det, selv om det måtte være muligt, ikke er passende at foretage en samlet vurdering af, om Kommissionen har overholdt nødvendighedsprincippet. Den omstændighed, at visse søgebegreber, således som sagsøgeren har gjort gældende, kan være for uklare, for så vidt som Kommissionen tilsidesatte nødvendighedsprincippet ved at kræve fremlæggelse af alle de dokumenter, der fremkom ved anvendelsen af disse søgebegreber, har

[1] – Fortrolige oplysninger udeladt.

nemlig ingen indvirkning på det forhold, at andre søgebegreber kan være tilstrækkeligt præcise og målrettede til at gøre det muligt at fastslå den forbindelse, der kræves i henhold til den retspraksis, som er nævnt i præmis 114 ovenfor.

121 Det følger heraf, at selv om Retten finder, at visse søgebegreber ikke var fastsat klart nok, og at de derfor figurerede i den anfægtede afgørelse i strid med nødvendighedsprincippet, bør denne afgørelse kun annulleres, for så vidt som den pålægger sagsøgeren at fremlægge de dokumenter, der er fremkommet ved anvendelsen af de pågældende søgebegreber.

122 En sådan delvis annullation har ingen indvirkning på sagsøgerens forpligtelse i henhold til den anfægtede afgørelses artikel 1 til at fremlægge de dokumenter, der er fremkommet ved anvendelsen af de øvrige søgebegreber, som blev fastsat i overensstemmelse med nødvendighedsprincippet. Den delvise annullation bevirker således ikke, at den anfægtede afgørelses ånd eller materielle indhold ændres, som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 118 ovenfor.

123 Det fremgår i øvrigt af fast retspraksis, at der for EU-institutionernes retsakter gælder en formodning om lovlighed, som sagsøgere i et annullationssøgsmål skal afkræfte ved at fremlægge beviser, der kan skabe tvivl om de af den sagsøgte institution anlagte vurderinger (jf. dom af 6.10.1999, Salomon mod Kommissionen, T-123/97, EU:T:1999:245, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

124 Det er under disse omstændigheder alene de søgebegreber, som sagsøgeren specifikt har anfægtet, der kan gøres til genstand for Rettens prøvelse af, om nødvendighedsprincippet er overholdt. De øvrige søgebegreber skal anses for at være blevet fastsat i overensstemmelse med dette princip.

125 Sagsøgeren har identificeret nogle søgebegreber i stævningen og andre søgebegreber, som kun findes i replikken, dvs. enten i selve indlægget eller i et bilag hertil.

126 Kommissionen har bestridt, at sagsøgernes argumenter vedrørende søgebegreberne, som blev nævnt for første gang i replikken, kan antages til realitetsbehandling, eftersom de blev fremført for sent, og de kun optræder i et bilag hertil.

127 Det fremgår af procesreglementets artikel 84, at der ikke må fremsættes nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

128 Begrebet »anbringende« er i denne bestemmelses forstand blevet fortolket udvidende, således at det ligeledes omfatter klagepunkter (dom af 29.11.2018, Spanien mod Kommissionen, T-459/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:857, præmis 25) og sågar rene »argumenter« (jf. i denne retning dom af 11.7.2019, Silver Plastics og Johannes Reifenhäuser mod Kommissionen, T-582/15, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:497, præmis 198).

129 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren i det væsentlige anført, at de nye søgebegreber, der er angivet i replikken, blot har til formål at understøtte argumenter, som allerede er blevet fremført i stævningen, og ikke at afkræfte argumenter eller modbeviser, som Kommissionen har fremført i svarskriftet. Henset til betragtningerne i præmis 120 og 121 ovenfor må det imidlertid fastslås, at sagsøgeren dermed har fremført en ny argumentation vedrørende omstændigheder, som sagsøgeren ikke anfægtede udtrykkeligt i stævningen, selv om dette var muligt, og som Kommissionen ikke nævnte i svarskriftet.

130 Hvad angår de pågældende søgebegreber, der ikke optræder i selve replikken, men alene i et bilag hertil, skal det desuden bemærkes, at bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning (dom af 21.3.2002, Joynson mod Kommissionen, T-231/99, EU:T:2002:84, præmis 154).

131 De argumenter, som sagsøgeren har støttet på søgebegreber, der blev nævnt for første gang i replikken, skal som følge heraf afvises.

2) Rigtigheden af de argumenter, som er rettet mod søgebegreber, der er nævnt i stævningen

132 Sagsøgeren har for det første anført, at udtrykkene »big question« (stort spørgsmål), »for free« (gratis), »not good for us« (dårlig for os) og »shut* down« (udelukke) efter deres karakter kan anvendes i daglig sprogbrug i forbindelse med emner, som i hvert fald ikke har noget at gøre med den adfærd eller den praksis, der er omfattet af Kommissionens undersøgelse. Det er derfor åbenbart, at disse søgebegreber er for uklare og generelle og indgår i en omfattende »fishing expedition«. Sagsøgeren har tilføjet, at når disse generelle udtryk anvendes på dokumenter, der vedrører [*fortroligt*] offentlige personer [*fortroligt*], øger det sandsynligheden for, at der opnås irrelevante resultater. Disse personer er nemlig ansvarlige for og fører tilsyn med alle aspekter af sagsøgerens kommercielle aktiviteter, herunder aktiviteter, som har ringe eller slet ingen forbindelse med de faktiske omstændigheder, der er omfattet af undersøgelsen, såsom virksomhedens menneskelige ressourcer, finansiering og sociale ansvar eller de pågældende personers involvering i egne personlige projekter og egne filantropiske aktiviteter. Sagsøgeren har i øvrigt fremlagt eksempler på dokumenter, som efter dennes opfattelse ikke er relevante, og som blev identificeret ved anvendelse af visse søgebegreber.

133 Kommissionen har anfægtet de klagepunkter, der vedrører søgebegreberne »big question«, »for free«, »not good for us« og »shut* down«.

134 Med hensyn til søgebegrebet »big question« har Kommissionen med rette, og uden at sagsøgeren har bestridt dette, gjort gældende, at dette udtryk optræder i en e-mail, som [*fortroligt*] sendte til to af sine kolleger med kopi til [*fortroligt*]. I denne e-mail gav [*fortroligt*] instrukser om, at visse operatører skulle nægtes adgang til sagsøgerens grænseflader til programmering af apps (API'er). I denne mail blev en strategisk beslutning om dette spørgsmål betegnet som »big question«. Kommissionen har heraf udledt, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at ordene »big question« kan optræde i svarene på denne e-mail, i opfølgende e-mails fra ovennævnte personer, hvori der henvises til det pågældende »store spørgsmål«, eller i andre e-mails fra de samme personer, hvori der tales om lignende strategiske og konkurrencebegrænsende beslutninger.

135 Som det fremgår af fjerde betragtning, nr. iii), til den anfægtede afgørelse, ville Kommissionen undersøge, om der foreligger en potentielt diskriminerende praksis, som begrænser adgangen til Facebooks data, funktioner og API'er eller til andre redskaber baseret på tredjeparters eventuelle kvalificering som konkurrenter, og som dermed udelukker potentielle konkurrenter og skaber hindringer for adgangen til eventuelle markeder for sociale netværkstjenester eller andre digitale tjenester.

136 Sagsøgeren kan ikke med rette gøre gældende, at Kommissionen burde have begrænset sin begæring til e-mails, som henviser til den første e-mail eller er forbundet med denne, eller at den burde have begrænset sin begæring betydeligt på andre måder, f.eks. ved at fastsætte langt kortere

tidsrum eller ved kun at fokusere på korrespondancen mellem bestemte personer. Sagsøgeren har heller ikke ret i, at der var tale om en omfattende »fishing expedition«, når dette udtryk blev anvendt på alle dokumenter, som var udarbejdet eller modtaget af tre depositarer i løbet af syv år.

137 Det skal således bemærkes, at søgebegrebet »big question« alene er rettet mod to depositarer, nemlig [*fortroligt*], og at det tidsrum, der er anført i begæringen vedrørende dette søgebegreb, svarer til det tidsrum, der er omfattet af selve undersøgelsen.

138 Henset til de omstændigheder, som er beskrevet i præmis 134 ovenfor, og som sagsøgeren ikke har bestridt, kunne Kommissionen derfor ved at anmode sagsøgeren om at fremlægge de dokumenter, der fremkom ved anvendelsen af søgebegrebet »big question«, selv om dette udtryk kan anvendes i daglig sprogbrug, på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed antage, at disse oplysninger kunne hjælpe den med at fastslå, om den adfærd, der er nævnt i fjerde betragtning nr. iii), til denne afgørelse, forelå, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 114 ovenfor.

139 Med hensyn til søgebegrebet »for free« har Kommissionen med rette, og uden at sagsøgeren har bestridt dette, gjort gældende, at dette udtryk optræder i en e-mail, som blev offentliggjort af DCMS-udvalget, og som omhandlede sagsøgerens forretningsstrategier i forhold til monetarisering af data, herunder de forskellige muligheder for at give udviklere af tredjepartsapps adgang til API'er og data vedrørende sagsøgerens brugere. Sagsøgeren har heller ikke bestridt, at afsenderen af denne e-mail kom ind på spørgsmålet om, hvorvidt adgangen skulle være gratis eller ske mod betaling i form af dækning af reklameudgifter eller til gengæld for fuld udveksling af data og API'er, hvor sagsøgerens API'er og data skulle stilles gratis til rådighed for tredjepartsapps, som anvendes på Facebook-platformen ved brug af API'er, og data vedrørende deres brugere skulle deles med sagsøgeren. Kommissionen har heraf udledt, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at søgebegrebet »for free« gør det muligt at identificere dokumenter, hvori der henvises til eventuelle betingede dataudvekslingsaftaler, som kan øge datastrømmen mellem sagsøgeren og tredjeparter og dermed forstærke sagsøgerens markedsstyrke eller skabe adgangshindringer ved akkumulering af data. Som det fremgår af fjerde betragtning, nr. i), til den anfægtede afgørelse, har Kommissionen imidlertid netop til hensigt at undersøge, om der findes sådanne aftaler.

140 Sagsøgeren har ligeledes fremført de argumenter, der er angivet i præmis 136 ovenfor, i forbindelse med dette søgebegreb. Det skal af lignende grunde som anført i præmis 137 og 138 ovenfor bemærkes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at disse oplysninger kunne hjælpe den med at fastslå, om den adfærd, der er nævnt i fjerde betragtning, nr. i), til denne afgørelse, forelå, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 114 ovenfor.

141 Med hensyn til søgebegrebet »shut* down« har Kommissionen, uden at sagsøgeren har bestridt dette, gjort gældende, at dette udtrykt er blevet anvendt både i sagsøgerens interne dokumenter, som blev offentliggjort af DCMS-udvalget, i forbindelse med sagsøgerens eventuelle vedtagelse af en strategi for begrænsning af adgangen til sine data for tredjeparter, der blev opfattet som konkurrenter, og i en e-mail, hvori [*fortroligt*] godkendte begrænsninger af adgangen til API'er via Vine-appen.

142 Kommissionen har videre anført, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at søgebegrebet »shut* down« vedrører sagsøgerens eventuelle vedtagelse af en strategi for begrænsning af adgangen til sine data for tredjeparter, der blev opfattet som konkurrenter, som omhandlet i fjerde

betragtning, nr. iii), til den anfægtede afgørelse. Dette begreb gør det således muligt at identificere dokumenter, hvori der henvises til en sådan potentielt konkurrencebegrænsende praksis, eftersom det formentlig er blevet anvendt til at betegne begrænsningen af andre konkurrenters adgang til sagsøgerens data.

143 Sagsøgeren har ligeledes fremført de argumenter, der er angivet i præmis 136 ovenfor, i forbindelse med dette søgebegreb. Det skal af lignende grunde som anført i præmis 137 og 138 ovenfor, men med den forskel, at søgebegrebet »shut* down« blev anvendt på tre depositarer, bemærkes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at disse oplysninger kunne hjælpe den med at fastslå, om den adfærd, der er nævnt i fjerde betragtning, nr. iii), til denne afgørelse, forelå, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 114 ovenfor.

144 Med hensyn til søgebegrebet »not good for us« har sagsøgeren ikke bestridt, at dette udtryk optræder i en e-mail sendt til [*fortroligt*] den 19. november 2012, som DCMS-udvalget offentliggjorde i 2018, og som vedrørte muligheden for, at udviklere skaber apps ved hjælp af data vedrørende Facebook-brugere og deres venner uden at forsyne sagsøgeren med data. I denne mail henviste [*fortroligt*] til forskellige måder, hvorpå sagsøgeren kunne opnå data fra tredjeparter i bytte for sine egne data.

145 Kommissionen har tilføjet, hvilket sagsøgeren ikke har bestridt, at udtrykket »not good for us«, henset til den pågældende e-mail, synes at vedrøre de eventuelle betingede dataudvekslingsaftaler, som er omhandlet i fjerde betragtning, nr. i), til den anfægtede afgørelse, og som kan øge datastrømmen mellem sagsøgeren og tredjeparter og dermed forstærke sagsøgerens markedsstyrke eller skabe adgangshindringer ved akkumulering af data. Den har videre anført, at dette udtryk ligeledes kan optræde i svarene på denne e-mail, i opfølgende e-mails vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt andre former for praksis blandt udviklere også kan være »dårlige for [sagsøgeren]«, ifølge [*fortroligt*], eller i andre e-mails fra sidstnævnte, hvori der tales om lignende former for praksis blandt andre udviklere.

146 Sagsøgeren har ligeledes fremført de argumenter, der er angivet i præmis 136 ovenfor, i forbindelse med dette søgebegreb. Det skal af lignende grunde som anført i præmis 137 og 138 ovenfor bemærkes, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at disse oplysninger kunne hjælpe den med at fastslå, om den adfærd, der er nævnt i fjerde betragtning, nr. i), til denne afgørelse, forelå, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 114 ovenfor.

147 Sagsøgeren har som følge heraf ikke påvist, at Kommissionen tilsidesatte nødvendighedsprincippet for så vidt angår søgebegreberne »big question«, »for free«, »not good for us« og »shut* down«.

148 Eftersom det fremgår af ovenstående prøvelse af det første anbringende, at Kommissionen overholdt sin begrundelsespligt, har sagsøgeren ligeledes med urette foreholdt Kommissionen, at den ikke forklarede, hvorfor det var foreneligt med nødvendighedsprincippet at anvende visse søgebegreber.

149 Hvad for det andet angår søgebegreberne »compet* + shar*«, »compet* + partner*«, »compet* + strateg*«, »line + strateg*« og »line + block*« skal det bemærkes, at sagsøgeren har anfægtet deres lovlighed på grund af det meget store antal dokumenter, der ifølge selskabet blev identificeret ved anvendelsen af disse begreber i dets interne databaser. Med hensyn til begreberne

»[*fortroligt*] + shar*«, »[*fortroligt*] + shar*«, »[*fortroligt*] + shar*«, »[*fortroligt*] + shar*«, »[*fortroligt*] + shar*«, »duplicat* + (limit & data)«, »duplicat* + block*« og »duplicat* + remov*« har sagsøgeren gjort gældende, at der ved anvendelse af disse begreber identificeres dokumenter, som efter sagsøgerens opfattelse er uden betydning for Kommissionens undersøgelse. Disse to omstændigheder godtgør ifølge sagsøgeren, at det ikke er alle disse søgebegreber, der er forenelige med nødvendighedsprincippet.

150 Som Kommissionen har gjort gældende, kan disse argumenter imidlertid ikke rejse tvivl om, hvorvidt de pågældende begreber var passende eller nødvendige for dens undersøgelse. Det følger nemlig af arten af den omtvistede begæring om oplysninger, at dens omfang først viser sig, efter at søgebegreberne er blevet anvendt i sagsøgerens databaser for at identificere de dokumenter, der fremkommer ved hjælp af disse begreber. Når der anvendes en metode, som er baseret på søgebegreber, kan det ikke undgås, at der identificeres dokumenter, som ender med at være uden betydning for undersøgelsen. Den ene omstændighed, at anvendelsen af søgebegreber medfører, at der identificeres mange dokumenter, hvoraf nogle efterfølgende viser sig at være uden betydning for Kommissionens undersøgelse, er således ikke tilstrækkelig til, at det som omhandlet i den retspraksis, der er anført i præmis 113 og 114 ovenfor, kan fastslås, at de pågældende søgebegreber ikke har nogen forbindelse med den overtrædelse, som Kommissionen formoder, at der er begået. Dette er heller ikke tilstrækkeligt til at udelukke, at Kommissionen på tidspunktet for den anfægtede afgørelse med rimelighed kunne antage, at anvendelsen af disse søgebegreber kunne hjælpe den med at fastslå denne overtrædelses eksistens og omfang, dens varighed eller kredsen af implicerede virksomheder.

151 Sagsøgeren har, henset til det ovenfor anførte, ikke godtgjort, at et søgebegreb i den anfægtede afgørelse ikke var foreneligt med det nødvendighedsprincip, der følger af artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, som fortolket i den retspraksis, der er omhandlet i præmis 110-114 ovenfor.

152 Med hensyn til sagsøgerens argument om, at Kommissionen tilsidesatte nødvendighedsprincippet ved at anmode om fremlæggelse af dokumenter uden at tilvejebringe garantier, som mindst svarede til dem, der indrømmes virksomheder i forbindelse med de kontrolundersøgelser, der foretages i henhold til artikel 20 i forordning nr. 1/2003, skal det bemærkes, at det i et annullationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse om anmodning om oplysninger såsom den anfægtede afgørelse tilkommer Retten inden for rammerne af de fremførte anbringender at efterprøve, om der i denne afgørelse tages hensyn til de rettigheder, som den berørte virksomhed tillægges i de retsforskrifter, der finder anvendelse på en sådan afgørelse. Det tilkommer derimod ikke Retten at efterprøve en sådan afgørelses lovlighed ved at sammenligne den med retsforskrifter, der finder anvendelse på afgørelser, som er vedtaget på et andet retsgrundlag, såsom afgørelser om kontrolundersøgelser.

153 Det skal ikke desto mindre påpeges, at virksomheder, der er adressater for en begæring om oplysninger, er omfattet af passende garantier.

154 I forbindelse med gennemførelsen af en afgørelse om anmodning om oplysninger kan en sådan virksomhed navnlig identificere de dokumenter, som Kommissionen har anmodet om, og undersøge dem med hjælp fra sine advokater, inden dokumenterne videregives til Kommissionen. Virksomheden har således mulighed for at nægte at udlevere dokumenter, der er omfattet af fortroligheden mellem advokat og klient. Den kan desuden sende Kommissionen en begrundet anmodning om, at dokumenter, der ikke er relevante, returneres. En sådan mulighed

fremgår udtrykkeligt af Kommissionens meddelelse om bedste praksis ved behandlingen af konkurrencesager efter artikel 101 og 102 i TEUF (EUT 2011, C 308, s. 6). Kommissionen har pligt til at behandle en sådan anmodning og returnere eventuelle irrelevante dokumenter.

155 Det andet anbringendes første led skal derfor forkastes.

b) Det andet anbringendes andet led om tilsidesættelse af retten til forsvar

156 Sagsøgeren har anført, at den anfægtede afgørelse tilsidesætter sagsøgerens ret til forsvar, som er sikret ved artikel 41, stk. 2, og artikel 48, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), for så vidt som den pålægger sagsøgeren at fremlægge dokumenter, der dels ikke er nødvendige for Kommissionens undersøgelse, dels vedrører aktiviteter, som ikke er omfattet af denne afgørelse, såsom virtuel eller udvidet virkelighed. Sagsøgeren har tilføjet, at det ikke kan udledes af den anfægtede afgørelses indhold, om selskabets datacentre og nogle af dets nye produkter, f.eks. »Messenger Rooms« til gruppevideoopkald, falder inden for rammerne af Kommissionens undersøgelse. De formodede overtrædelser, der er genstand for Kommissionens undersøgelse, er endvidere ikke kendt af sagsøgeren eller ikke angivet klart. Det har af disse grunde været umuligt for sagsøgeren at forberede sit forsvar i den kontradiktoriske fase af proceduren og at træffe de foranstaltninger, som sagsøgeren anser for nødvendige til dette formål, såsom at indsamle og sikre bevismateriale eller diskulperende vidneudsagn.

157 Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland har anfægtet sagsøgerens argumenter.

158 Det skal herved bemærkes, at overholdelsen af retten til forsvar ved gennemførelsen af administrative procedurer på området for konkurrencepolitikken udgør et generelt EU- retligt princip, hvis overholdelse Unionens retsinstanser sikrer (jf. dom af 3.9.2009, Prym og Prym Consumer mod Kommissionen, C-534/07 P, EU:C:2009:505, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

159 Det skal påpeges, at den administrative procedure for Kommissionen ifølge forordning nr. 1/2003 er underinddelt i to forskellige og successive faser, som hver har sin egen indre logik, nemlig en indledende undersøgelsesfase og en kontradiktorisk fase. Den indledende undersøgelsesfase, hvor Kommissionen udnytter sine undersøgelsesbeføjelser efter forordning nr. 1/2003, og som løber indtil klagepunktsmeddelelsen, skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge. Den kontradiktoriske fase, som strækker sig fra klagepunktsmeddelelsen til vedtagelsen af den endelige afgørelse, skal derimod gøre det muligt for Kommissionen endeligt at tage stilling til den overtrædelse, der er genstand herfor (jf. dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).

160 På den ene side har Domstolen for så vidt angår den indledende undersøgelsesfase præciseret, at denne fase som starttidspunkt har den dato, hvor Kommissionen under udøvelse af sin kompetence i henhold til artikel 18 og 20 i forordning nr. 1/2003 træffer foranstaltninger, der indebærer en mistanke om en begået overtrædelse og har vigtige følgevirkninger for de mistænkte virksomheders situation. På den anden side er det først i begyndelsen af den administrative kontradiktoriske fase, gennem klagepunktsmeddelelsen, at den berørte virksomhed bliver underrettet om alle de væsentlige omstændigheder, som Kommissionen lægger til grund på dette trin af proceduren, og at virksomheden har ret til aktindsigt for at sikre

en effektiv udøvelse af sin ret til forsvar. Følgelig er det først efter fremsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, at den berørte virksomhed fuldt ud kan gøre retten til forsvar gældende. Såfremt de nævnte rettigheder også omfattede perioden forud for afsendelsen af klagepunktsmeddelelsen, ville det svække effektiviteten af Kommissionens undersøgelse, fordi den berørte virksomhed allerede under den indledende undersøgelsesfase ville blive i stand til at fastslå, hvilke oplysninger Kommissionen allerede havde kendskab til, og dermed, hvilke oplysninger der stadig kunne holdes skjult for den (jf. dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).

161 Kommissionens undersøgelsesforanstaltninger under den indledende undersøgelsesfase, navnlig kontrolundersøgelser og begæringer om oplysninger, indebærer ikke desto mindre i sig selv, at der foreligger en mistanke om en overtrædelse, hvilket kan have vigtige følgevirkninger for de mistænkte virksomheders situation. Det er følgelig væsentligt at undgå, at retten til forsvar undergraves uopretteligt under denne fase i den administrative procedure, eftersom de undersøgelsesforanstaltninger, der er truffet, kan være afgørende for tilvejebringelse af bevismateriale, der godtgør, at virksomheder har handlet retsstridigt på en sådan måde, at de ifalder ansvar (jf. dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis; jf. i denne retning ligeledes dom af 21.9.1989, Hoechst mod Kommissionen, 46/87 og 227/88, EU:C:1989:337, præmis 15).

162 Det må i det foreliggende tilfælde konstateres, at Kommissionen vedtog den anfægtede afgørelse i den indledende fase af sin undersøgelse af sagsøgerens anvendelse af data, og før der blev vedtaget en klagepunktsmeddelelse. Ifølge den retspraksis, der er omhandlet i præmis 161 ovenfor, skal det derfor afgøres, om sagsøgeren har godtgjort, at dennes ret til forsvar var blevet undergravet uopretteligt som følge af vedtagelsen af den anfægtede afgørelse.

163 For det første er de argumenter, hvormed sagsøgeren har påberåbt sig en tilsidesættelse af sin ret til forsvar, eftersom selskabet i den anfægtede afgørelse forpligtedes til at fremlægge dokumenter, som ikke var nødvendige for Kommissionens undersøgelse, baseret på antagelsen om, at denne afgørelse blev vedtaget i strid med det nødvendighedsprincip, der er fastsat i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003. Da det første anbringendes første led ikke kan tages til følge, skal disse argumenter således forkastes.

164 For det andet må det konstateres, at sagsøgeren ved til støtte for dette led at gøre gældende, at selskabet ikke er i stand til at afgøre, hvilken praksis Kommissionen mistænker det for at have anvendt, eller hvorvidt nogle af dets aktiviteter og nogle af dets produkter falder inden for rammerne af Kommissionens undersøgelse, reelt har anfægtet klarheden og afgrænsningen af genstanden for Kommissionens undersøgelse og Kommissionens overholdelse af den begrundelsespligt, der påhviler den.

165 Henset til betragtningerne i præmis 82 ovenfor, hvoraf det fremgår, at Kommissionen overholdt sin begrundelsespligt for så vidt angår undersøgelsens genstand og beskrivelsen af den praksis, hvis eksistens den påtænkte at efterprøve i forbindelse med sin undersøgelse, skal disse argumenter imidlertid forkastes.

166 Med hensyn til sagsøgerens spørgsmål om, hvorvidt nogle af selskabets aktivitetsområder eller nogle af dets produkter er omfattet af genstanden for Kommissionens undersøgelse, fremgår det af præmis 41 ovenfor, at Kommissionen ikke er forpligtet til at give adressaten for en afgørelse om anmodning om oplysninger meddelelse om samtlige de oplysninger om de formodede

overtrædelser, som den råder over, og at det heller ikke kan pålægges Kommissionen, under den indledende procedure, ud over de formodninger for overtrædelser, som den har til hensigt at undersøge, at anføre indicierne, dvs. de omstændigheder, der gør, at den mener, at der er tale om en tilsidesættelse af artikel 101 TEUF. En sådan forpligtelse ville underminere den afvejning, som retspraksis har indført mellem undersøgelsens effektivitet og den berørte virksomheds ret til forsvar (dom af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 37).

167 Det må i øvrigt konstateres, at sagsøgeren har anført, at den hævdede usikkerhed om den adfærd, som selskabet blev foreholdt, forhindrede det i at træffe de nødvendige diskulperende foranstaltninger og dermed at forberede sit forsvar under den kontradiktoriske fase i den administrative procedure, men ikke har godtgjort, at denne usikkerhed var til uoprettelig skade for dets ret til forsvar.

168 Under disse omstændigheder skal den anfægtede afgørelse, der er et led i den indledende undersøgelsesfase i den administrative procedure, som er fastsat i forordning nr. 1/2003, anses for at være vedtaget under overholdelse af sagsøgerens ret til forsvar.

169 Det andet anbringendes andet led skal derfor forkastes.

c) Det andet anbringendes tredje led om magtmisbrug

170 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den misbrugte sine undersøgelsesbeføjelser og reelt foretog en generel og ubegrænset undersøgelse af alle selskabets og dets øverste ledelses aktiviteter eller en »fishing expedition« ved i den anfægtede afgørelse at forsøge at fastslå, om selskabet havde deltaget i andre former for konkurrencebegrænsende praksis eller begået andre overtrædelser også uden for det konkurrenceretlige område. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at den praksis, der er omfattet af Kommissionens undersøgelse, ikke er formuleret klart i den anfægtede afgørelse, og at den ikke indeholder nogen præcisering af de berørte markeder og aktiviteter, de potentielle konkurrenter, der kan have lidt skade, eller forskellen mellem konkurrenceskadelig afskærmning og udelukkelse som følge af konkurrence på ydelser.

171 Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland har anfægtet sagsøgerens argumenter.

172 Det må konstateres, at de argumenter, som sagsøgeren har fremført til støtte for dette led, også sigter mod at bestride, at Kommissionen overholdt begrundelsespligten. Argumentet om, at den praksis, der var genstand for Kommissionens undersøgelse, ikke var formuleret klart, og argumentet om, at det ikke fremgik, hvilke konkurrenter der angiveligt havde lidt skade på grund af den praksis, der var genstand for undersøgelsen, er således allerede blevet forkastet inden for rammerne af det første klagepunkt i forbindelse med det første anbringende. Med hensyn til argumenterne om, at sagsøgernes aktiviteter og de markeder, der er omfattet af undersøgelsen, ikke præciseres tilstrækkeligt i den anfægtede afgørelse, og at det samme gælder for forskellen mellem konkurrenceskadelig fortrængning og udelukkelse som følge af konkurrence på ydelser, kan de, henset til dels det trin i proceduren, hvor den anfægtede afgørelse blev vedtaget, og den retspraksis, der er omhandlet i præmis 160 ovenfor, dels omfanget af Kommissionens forpligtelse til at begrunde denne afgørelse, som er omhandlet i præmis 38-46 ovenfor, ikke godtgøre, at Kommissionen har misbrugt sine undersøgelsesbeføjelser.

173 Det følger heraf, at det andet anbringendes tredje led og dermed det andet anbringende i sin helhed skal forkastes.

4. Det tredje anbringende om tilsidesættelser af retten til respekt for privatlivet, proportionalitetsprincippet og retten til god forvaltning

174 Med det tredje anbringende har sagsøgeren gjort gældende, at den anfægtede afgørelse ved at kræve fremlæggelse af mange private og irrelevante dokumenter tilsidesætter den grundlæggende ret til respekt for privatlivet, der er fastsat i chartrets artikel 7 og i artikel 8 i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950 (herefter »EMRK«), proportionalitetsprincippet og retten til god forvaltning.

175 Anbringendet består af tre led.

a) Det tredje anbringendets første led om tilsidesættelse af retten til respekt for privatlivet

176 Sagsøgeren har påberåbt sig en tilsidesættelse af selskabets, dets ansattes og andre personers ret til respekt for privatlivet, som er beskyttet ved chartrets artikel 7 og EMRK's artikel 8.

177 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et urimeligt indgreb i retten til respekt for privatlivet som omhandlet i EMRK's artikel 8. For det første følger det nemlig af de argumenter, der er fremført til støtte for de enkelte anbringender i stævningen, at dette indgreb ikke er fastlagt i lovgivningen, dvs. artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. For det andet forfølger den anfægtede afgørelse ikke et legitimt mål, eftersom Kommissionen heri anmoder om fremlæggelse af oplysninger, hvorom den ikke med rimelighed kunne antage, at de kunne hjælpe den med at fastslå, om den formodede praksis var forekommet. For det tredje overholder denne afgørelse ikke det nødvendighedsprincip, der er fastsat i EMRK's artikel 8.

178 Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland har anfægtet sagsøgerens argumenter.

179 Ifølge chartrets artikel 7 har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin kommunikation.

180 I henhold til EMRK's artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance.

181 Chartrets artikel 7 om respekt for privatliv og familieliv indeholder rettigheder svarende til dem, der er sikret ved EMRK's artikel 8, stk. 1. Chartrets artikel 7 skal derfor i overensstemmelse med chartrets artikel 52, stk. 3, tillægges samme betydning og rækkevidde som EMRK's artikel 8, stk. 1, således som denne bestemmelse er blevet fortolket i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis (dom af 17.12.2015, WebMindLicenses, C-419/14, EU:C:2015:832, præmis 70).

182 Chartrets artikel 52, stk. 1, fastsætter, at enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes ved dette charter, skal være fastlagt i lovgivningen og respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Under iagttagelse af proportionalitetsprincippet

kan der desuden kun indføres begrænsninger, såfremt disse er nødvendige og faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder.

183 Det skal undersøges, om den anfægtede afgørelse overholder chartrets artikel 7 og dermed opfylder betingelserne i chartrets artikel 52, stk. 1.

1) Den eventuelle lovhjemmel for indgrebet i privatlivet

184 Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede afgørelse af følgende grunde udgør et ulovlig indgreb i retten til respekt for privatlivet. For det første følger det af de argumenter, der er fremført til støtte for de enkelte anbringender i stævningen, at dette indgreb ikke er fastlagt i lovgivningen, dvs. artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003. Hvis alle dokumenter, der svarer til søgebegreberne i den anfægtede afgørelse, fremsendes til Kommissionen, vil det for det andet medføre, at der videregives personoplysninger om de depositarer, der er omhandlet i denne afgørelse, til andre ansatte i det sagsøgende selskab og til deres venner eller familiemedlemmer (herefter »de omtvistede personoplysninger«). Sagsøgeren har for det tredje gjort gældende, at selskabet ikke kan være forpligtet til at videregive oplysninger, der ikke er relevante for undersøgelsen, til Kommissionen. Sagsøgeren har anført, at hvis dette var tilfældet, ville selskabet tilsidesætte artikel 6, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, berigtiget i EUT 2018, L 127, s. 2), ved at foretage en behandling af personoplysninger, som ikke er lovlig, eftersom den ikke er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse i denne bestemmelses forstand.

185 Ifølge de betingelser, der er anført i chartrets artikel 52, stk. 1, skal en begrænsning af respekten for privatlivet først og fremmest være fastlagt i lovgivningen. Den omhandlede foranstaltning skal således have lovhjemmel (jf. dom af 28.5.2013, Trabelsi m.fl. mod Rådet, T-187/11, EU:T:2013:273, præmis 79 og den deri nævnte retspraksis).

186 Dette er tilfældet i den foreliggende sag. Den anfægtede afgørelse blev vedtaget på grundlag af artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003, hvorefter Kommissionen har kompetence til ved afgørelse at pålægge virksomheder og virksomhedssammenslutninger at stille oplysninger til rådighed.

187 Denne konklusion berøres ikke af sagsøgerens argumenter om, at den anfægtede afgørelse er ulovlig, for så vidt som den indebærer en ulovlig behandling af personoplysninger fra sagsøgerens side som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i forordning 2016/679.

188 Det skal indledningsvis bemærkes, at Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/1725 af 23. oktober 2018 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af forordning (EF) nr. 45/2001 og afgørelse nr. 1247/2002/EF (EUT 2018, L 295, s. 39) ifølge artikel 2, stk. 1, heri finder anvendelse på behandling af personoplysninger, der foretages i alle Unionens institutioner og organer, hvorimod forordning 2016/679 finder anvendelse på enhver anden fysisk eller juridisk person ud over de tilfælde, der er nævnt i denne forordnings artikel 2, stk. 2.

189 Dernæst bestemmer artikel 6, stk. 1, i forordning 2016/679 følgende:

»Behandling er kun lovlig, hvis og i det omfang mindst ét af følgende forhold gør sig gældende:

[…]

c) Behandling er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige […]«

190 Det bemærkes, at sagsøgeren i den anfægtede afgørelses artikel 1 i henhold til artikel 18, stk. 3, i forordning nr. 1/2003 pålægges en forpligtelse til at fremlægge de dokumenter, der er omhandlet i bilagene til denne afgørelse. Denne afgørelse udgør derfor en retlig forpligtelse som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i forordning 2016/679.

191 De andre argumenter, som sagsøgeren har fremført i stævningens punkt 127, er formuleret generelt og uddifferentieret og opfylder derfor ikke kravene i procesreglementets artikel 76.

192 Artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 bestemmer endelig, at EU-institutionerne kan behandle personoplysninger lovligt, når denne behandling »er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den eller det pågældende af Unionens institutioner eller organer har fået pålagt«.

193 Udøvelsen af de beføjelser, der er tillagt Kommissionen ved forordning nr. 1/2003, bidrager til at opretholde den konkurrenceordning, der er tilsigtet i traktaterne, og som virksomhederne ubetinget er forpligtet til at overholde (jf. dom af 20.6.2018, České dráhy mod Kommissionen, T-621/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:367, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).

194 Eftersom Kommissionen i henhold til forordning nr. 1/2003 har beføjelse til at træffe afgørelser, hvori der anmodes om oplysninger, kan sagsøgeren ikke med rette gøre gældende, at den anfægtede afgørelse udgør et indgreb, der ikke er fastlagt i lovgivningen, som omhandlet i chartrets artikel 52, stk. 1.

2) Forfølgelse af mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen

195 For så vidt angår betingelsen om, at der under iagttagelse af proportionalitetsprincippet kun kan indføres begrænsninger af en rettighed, såfremt disse faktisk svarer til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder, har sagsøgeren bestridt, at den anfægtede afgørelse sigter mod sådanne mål. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Kommissionen krævede videregivelse af oplysninger, hvorom den ikke med rimelighed kunne antage, at de kunne hjælpe den med at fastslå, om den praksis, som var genstand for dens undersøgelse, var forekommet.

196 Det fremgår af retspraksis, at formålet med de beføjelser, der i artikel 18 i forordning nr. 1/2003 er tillagt Kommissionen, er at give denne mulighed for at løse den opgave, der påhviler den efter traktaterne, nemlig at påse, at konkurrencereglerne inden for det indre marked overholdes. Hensigten med disse regler er at undgå, at konkurrencen fordrejes til skade for almenheden, de enkelte virksomheder og forbrugerne (jf. analogt dom af 20.6.2018, České dráhy mod Kommissionen, T-621/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2018:367, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis).

197 Den anfægtede afgørelse er således udtryk for udøvelsen af de beføjelser, som er tillagt Kommissionen ved forordning nr. 1/2003, der som nævnt i præmis 193 ovenfor bidrager til at opretholde den konkurrenceordning, der er tilsigtet i traktaterne, og som virksomhederne ubetinget er forpligtet til at overholde.

198 Den anfægtede afgørelse svarer derfor i modsætning til det af sagsøgeren anførte til mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen.

3) Respekten for det væsentligste indhold af retten til respekt for privatlivet

199 Sagsøgeren har ikke gjort gældende, at den anfægtede afgørelse krænker det væsentligste indhold af retten til respekt for privatlivet som omhandlet i chartrets artikel 7.

4) Spørgsmålet om, hvorvidt indgrebet i privatlivet var forholdsmæssigt

200 Det bemærkes, at proportionalitetsprincippet kræver, at de begrænsninger, som EU-retsakter kan medføre for de rettigheder og friheder, der er sikret i chartret, ikke må gå videre end nødvendigt og passende for opfyldelsen af de legitime mål, der forfølges, eller et behov for beskyttelse af andres rettigheder og friheder, hvorved det forudsættes, at såfremt det er muligt at vælge mellem flere egnede foranstaltninger, skal den mindst bebyrdende foranstaltning vælges, og at byrderne herved ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. dom af 26.4.2022, Polen mod Parlamentet og Rådet, C-401/19, EU:C:2022:297, præmis 65 og den deri nævnte retspraksis).

201 Ved undersøgelsen af, om det indgreb i privatlivet, som den anfægtede afgørelse forvoldte, var forholdsmæssigt, skal det således efterprøves, om dette indgreb er passende og nødvendigt for at opfylde de mål af almen interesse, som Unionen forfølger, hvorefter der skal foretages en interesseafvejning.

i) Indgrebets passende karakter

202 I det foreliggende tilfælde skal det, henset til præmis 110, 196 og 197 ovenfor, fastslås, at en anmodning om oplysninger som den anfægtede afgørelse udgør en foranstaltning, der er passende til at nå de mål af almen interesse, som forfølges af Kommissionen.

ii) Indgrebets nødvendige karakter

203 Sagsøgeren har fremført en række argumenter vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den anfægtede afgørelse går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå de mål af almen interesse, som forfølges med afgørelsen.

– *Det utilstrækkelige beskyttelsesniveau for proceduren med et virtuelt datarum*

204 Sagsøgeren har anført, at den procedure med et virtuelt datarum, som Kommissionen fastlagde i ændringsafgørelsen, ikke sikrer en tilstrækkelig beskyttelse af sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for deres privatliv. I denne forbindelse har sagsøgeren for det første anført, at den nævnte procedure gør det muligt for Kommissionens ansatte at foretage en kort undersøgelse af de omtvistede personoplysninger i strid med de berørte personers ret til respekt for privatlivet, og at den kan være til alvorlig skade for disse personer. For det andet påvirker denne procedure

ikke forpligtelsen til – i strid med disse personers ret til respekt for privatlivet – at forsyne Kommissionen med oplysninger såsom de omtvistede personoplysninger, der ikke er relevante for Kommissionens undersøgelse. Sagsøgeren foretrækker i denne forbindelse en forholdsmæssig tilgang, hvor den anfægtede afgørelses ulovlighed afhjælpes ved, at der træffes andre eller supplerende foranstaltninger.

205 Det skal påpeges, at Kommissionen vedtog ændringsafgørelsen den 11. december 2020 efter afsigelsen af kendelse af 29. oktober 2020, Facebook Ireland mod Kommissionen (T-451/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:515). I denne afgørelse fastlagde Kommissionen en særlig procedure for de dokumenter, som sagsøgeren skulle fremlægge i henhold til den anfægtede afgørelse, men som ikke umiddelbart havde forbindelse til sagsøgerens kommercielle aktiviteter, og som indeholdt følsomme personoplysninger (herefter »de beskyttede dokumenter«).

206 Ifølge ændringsafgørelsens artikel 3 blev der i bilag I.A til den anfægtede afgørelse indsat et punkt 9, litra o) og p), med følgende ordlyd:

»9 o) De beskyttede oplysninger fremsendes til Kommissionen på et særskilt elektronisk medium. Disse dokumenter placeres efterfølgende i et virtuelt datarum, som kun er tilgængeligt for et i videst muligt omfang begrænset antal af medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, under (virtuel eller fysisk) tilstedeværelse af et tilsvarende antal advokater for Facebook. Medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, gennemgår og udvælger de pågældende dokumenter, idet de giver Facebooks advokater mulighed for at kommentere disse, inden de dokumenter, der anses for relevante, føjes til sagsakterne. I tilfælde af uenighed om kvalificeringen af et dokument har Facebooks advokater ret til at forklare grundene til deres uenighed. I tilfælde af vedvarende uenighed kan Facebook anmode direktøren med ansvar for information, kommunikation og medier i Kommissionens Generaldirektorat for Konkurrence om voldgift.

9 p) De beskyttede dokumenter kan fremsendes til Kommissionen i en udgave renset for navnene på de omhandlede personer og for alle oplysninger, der gør det muligt at identificere disse. De beskyttede dokumenter, der er fremsendt i en renset udgave, skal efter anmodning fra Kommissionen og begrundet i undersøgelsens behov fremsendes til Kommissionen i deres fuldstændige og ikke-rensede udgave.«

207 Det bemærkes, at sagsøgeren i henhold til artikel 6, stk. 1, litra c), i forordning 2016/679 foretager en lovlig behandling af personoplysninger, når denne fremsender dokumenter, som indeholder de oplysninger, hvorom der anmodes i den anfægtede afgørelse, til Kommissionen.

208 Som det fremhæves i præmis 192 ovenfor, kan EU-institutionerne desuden i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 behandle personoplysninger lovligt, når denne behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som disse institutioner har fået pålagt.

209 Sagsøgeren har i øvrigt anført – hvilket Kommissionen ikke har bestridt – at visse dokumenter, der blev fundet ved anvendelse af søgebegreberne i den anfægtede afgørelse, og som derfor skulle fremlægges i medfør af denne afgørelse, indeholdt følsomme personoplysninger.

210 Sådanne oplysninger kan henhøre under de i artikel 9, stk. 1, i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 1, i forordning 2018/1725 omhandlede oplysninger.

211 Artikel 9, stk. 1, og artikel 9 stk. 2, litra g), i forordning 2016/679 samt artikel 10, stk. 1, og artikel 10, stk. 2, litra g), i forordning 2018/1725, der er formuleret ens, fastsætter følgende:

»1. Behandling af personoplysninger om race eller etnisk oprindelse, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning eller fagforeningsmæssigt tilhørsforhold samt behandling af genetiske data, biometriske data med det formål entydigt at identificere en fysisk person, helbredsoplysninger eller oplysninger om en fysisk persons seksuelle forhold eller seksuelle orientering er forbudt.

2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis et af følgende forhold gør sig gældende:

[…]

g) Behandling er nødvendig af hensyn til væsentlige samfundsinteresser på grundlag af EU-retten […] og står i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respekterer det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse og sikrer passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser […]«

212 Artikel 9, stk. 2, litra g), i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 2, litra g), i forordning 2018/1725 indeholder således tre betingelser, som skal være opfyldt, for at de personoplysninger, der er omhandlet i de respektive bestemmelsers stk. 1, kan behandles. For det første skal behandlingen forfølge en væsentlig samfundsinteresse på grundlag af EU-retten. For det andet skal behandlingen være nødvendig for at tilgodese denne samfundsinteresse. For det tredje skal EU-retten stå i rimeligt forhold til det mål, der forfølges, respektere det væsentligste indhold af retten til databeskyttelse og sikre passende og specifikke foranstaltninger til beskyttelse af den registreredes grundlæggende rettigheder og interesser.

213 Da sagsøgeren ikke har påberåbt sig nogen tilsidesættelse af betingelserne i disse bestemmelser, er Retten ikke forpligtet til at kontrollere, om den anfægtede afgørelse er forenelig med disse bestemmelser. De nævnte bestemmelser er imidlertid relevante for vurderingen af, om den anfægtede afgørelse opfylder den tredje af de betingelser, der er fastsat i chartrets artikel 52, stk. 1, dvs. om denne afgørelse går videre end, hvad der er nødvendigt for at nå de mål af almen interesse, som forfølges med afgørelsen.

214 Med hensyn til den første betingelse fremgår det af præmis 202 ovenfor, at en anmodning om oplysninger som den anfægtede afgørelse udgjorde en foranstaltning, der var passende til at nå de mål af almen interesse, som forfølges af Kommissionen.

215 Med hensyn til den anden betingelse følger det af prøvelsen af det andet anbringendes første led, at Kommissionen, henset til den retspraksis, der er omhandlet i præmis 114 ovenfor, i tilstrækkelig grad har påvist den krævede forbindelse mellem de oplysninger, hvorom der blev anmodet i den anfægtede afgørelse, og de formodede overtrædelser, der var nævnt i denne afgørelse. Den behandling af personoplysninger, som den anfægtede afgørelse indebærer, er derfor nødvendig for at tilgodese den væsentlige samfundsinteresse, der forfølges.

216 Med hensyn til den tredje betingelse skal det bemærkes, at artikel 5 i forordning 2018/1725 omhandler EU-institutionernes beføjelser til at behandle personoplysninger, og at det bl.a. fremgår af denne bestemmelses stk. 1, litra a), at en sådan behandling er tilladt, når dette er nødvendigt af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som denne institution har fået pålagt. Det

fremgår desuden af præmis 74 ovenfor, at Kommissionen efter udvekslinger med sagsøgeren trak en tidligere begæring om oplysninger tilbage og vedtog den anfægtede afgørelse, som indeholder færre søgebegreber og er rettet til et mindre antal depositarer, for at mindske antallet af opnåede søgeresultater og begrænse fremlæggelsen af identificerede interne dokumenter. Dette resulterede i, at antallet af dokumenter med personoplysninger, herunder beskyttede dokumenter, som omhandlet i ændringsafgørelsen, som sagsøgeren var forpligtet til at fremlægge, blev reduceret. Som det fremgår af tredje betragtning til ændringsafgørelsen, er formålet med proceduren med et virtuelt datarum endelig at sikre, at de eneste beskyttede dokumenter, der tilføres sagsakterne, er dem, der er blevet undersøgt i et sådant rum, og hvor det er blevet påvist, at de faktisk er relevante for Kommissionens undersøgelse. Sagsøgeren har desuden ikke gjort gældende, at den anfægtede afgørelse krænker det væsentligste indhold af retten til respekt for privatlivet som omhandlet i chartrets artikel 7.

217 Som det fremgår af punkt 9, litra o) og p), i bilag I.A til den anfægtede afgørelse, skal de beskyttede dokumenter i øvrigt ikke fremsendes sammen med de andre ønskede dokumenter til Kommissionen, men på et særskilt elektronisk medium. Det virtuelle datarum, hvori disse dokumenter placeres efterfølgende, er desuden kun tilgængeligt for et i videst muligt omfang begrænset antal af medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, under virtuel eller fysisk tilstedeværelse af et tilsvarende antal advokater for sagsøgeren. Sagsøgerens advokater har ligeledes mulighed for at kommentere de dokumenter, som medlemmerne af den gruppe, der har ansvaret for undersøgelsen, anser for relevante, inden de føjer dem til sagsakterne. Det fremgår endvidere af punkt 9, litra o), i bilag I.A til den anfægtede afgørelse, at sagsøgerens advokater, hvis der opstår uenighed om kvalificeringen af et dokument, har ret til at forklare grundene til deres uenighed, og at sagsøgeren i tilfælde af vedvarende uenighed har ret til at anmode direktøren med ansvar for information, kommunikation og medier i Kommissionens GD for Konkurrence om voldgift. Punkt 9, litra p), i bilag I.A til den anfægtede afgørelse fastsætter i øvrigt, at beskyttede dokumenter kan fremsendes til Kommissionen i en udgave, der er renset for navnene på de omhandlede personer og for alle oplysninger, der gør det muligt at identificere disse, og at de beskyttede dokumenter, der er fremsendt i en renset udgave, kun efter anmodning fra Kommissionen og begrundet i undersøgelsens behov skal fremsendes til Kommissionen i deres fuldstændige og ikke-rensede udgave.

218 De foranstaltninger, der er fastsat i punkt 9, litra o) og p), til bilag I.A til den anfægtede afgørelse, går derfor ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå de mål, der forfølges med den anfægtede afgørelse, og byrderne herved er ikke uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål som omhandlet i den retspraksis, der er nævnt i præmis 200 ovenfor.

219 Det følger heraf, at for så vidt som den anfægtede afgørelse fastsætter proceduren med et virtuelt datarum, går denne afgørelse ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå de mål af almen interesse, som den forfølger, nemlig at bidrage til at opretholde den konkurrenceordning, der er tilsigtet i traktaterne, og som virksomhederne ubetinget er forpligtet til at overholde.

220 Denne konklusion drages ikke i tvivl af de argumenter, som sagsøgeren har fremført til støtte for en mere forholdsmæssig tilgang, som kunne have været anvendt i den anfægtede afgørelse, og som bestod af andre eller supplerende foranstaltninger. Ifølge sagsøgeren burde Kommissionen have givet sagsøgerens advokater mulighed for at kontrollere, om de dokumenter, som Kommissionen anmodede om, var relevante for undersøgelsen, og at identificere og beskrive de dokumenter, der indeholdt følsomme personoplysninger, i et dokument, som blev videregivet til Kommissionen, uden at fremsende disse dokumenter. Kommissionen kunne eller burde ligeledes have indhentet de berørte personers samtykke, inden de pågældende dokumenter blev sendt.

221 Hvad for det første angår sagsøgerens advokaters inddragelse i vurderingen af de ønskede dokumenters relevans tilkommer det som nævnt i præmis 113 ovenfor Kommissionen at vurdere, om en oplysning er nødvendig med henblik på at afsløre en overtrædelse af konkurrencereglerne. For det andet bemærkes, som Kommissionen og Forbundsrepublikken Tyskland med rette har gjort gældende, at hvis den undersøgte virksomhed eller dens advokater selv kunne afgøre, hvilke dokumenter der efter deres opfattelse var relevante for undersøgelsen, ville det være til alvorlig skade for Kommissionens undersøgelsesbeføjelser og skabe risiko for, at dokumenter, der kunne være relevante, blev udeladt og aldrig forelagt for Kommissionen, uden at der fandtes nogen mulighed for kontrol.

222 Med hensyn til indhentning af de berørte personers samtykke til at fremsende beskyttede dokumenter til Kommissionen bestemmer artikel 6, stk. 1, i forordning 2016/679 som nævnt i præmis 189 og 190 ovenfor, at behandling af personoplysninger er lovlig, når mindst ét af de forhold, der er anført i dette stykke, gør sig gældende. Den behandling af personoplysninger, der er forbundet med fremlæggelsen af de dokumenter, som Kommissionen anmodede om, er imidlertid lovlig, eftersom den er nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler sagsøgeren, som omhandlet i artikel 6, stk. 1, litra c), i forordning 2016/679. Der kræves som følge heraf intet samtykke fra de personer, hvis personoplysninger behandles, i henhold til denne forordnings artikel 6, stk. 1, litra a). I henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 er et sådant samtykke desuden ikke en betingelse for lovligheden af Kommissionens behandling af personoplysninger i forbindelse med udførelsen af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som Kommissionen har fået pålagt, hvilket er tilfældet for en undersøgelse, der foretages på grundlag af forordning nr. 1/2003.

223 Sagsøgeren har som følge heraf ikke fremført argumenter, hvoraf det fremgår, hvilke mindre bebyrdende foranstaltninger Kommissionen burde have truffet. Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter skal forkastes.

– *Udelukkelsen af visse kategorier af dokumenter fra proceduren med et virtuelt datarum*

224 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den udelukkede dokumenter, som var forbundet med sagsøgerens kommercielle aktiviteter, og som ligeledes indeholdt følsomme personoplysninger, fra anvendelsesområdet for proceduren med et virtuelt datarum. Dette strider mod princippet om, at respekten for privatlivet ligeledes gælder for korrespondance, der sendes fra en arbejdsplads og i forbindelse med kommerciel kommunikation. Sagsøgeren har identificeret otte dokumenter, der kan henføres til denne kategori.

225 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter og anført, at den fastlagde og afgrænsede proceduren med et virtuelt datarum i overensstemmelse med konklusionen i kendelse af 29. oktober 2020, Facebook Ireland mod Kommissionen (T-451/20 R, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:515).

226 Det skal indledningsvis bemærkes, at den konkrete vurdering af, om et dokument, der indeholder følsomme personoplysninger, har forbindelse til sagsøgerens kommercielle aktiviteter og derfor skal behandles efter proceduren med et virtuelt datarum, som udgangspunkt foretages af sagsøgeren. Kommissionen er nemlig ikke i stand til at kontrollere sagsøgerens vurdering i denne henseende, før den har gjort sig bekendt med det pågældende dokument, uanset om det sker som led i proceduren med et virtuelt datarum eller ej. Den kan først senere pålægge sagsøgeren sanktioner for ikke at have overholdt sine forpligtelser.

227 Ifølge sagsøgeren indeholder et af dokumenterne personlige politiske anskuelser [*fortroligt*] tillige med oplysninger om sagsøgerens kommercielle aktiviteter. Dette dokument består af en e-mail, hvori en af sagsøgerens ansatte [*fortroligt*] har oplyst, at vedkommende har deltaget i et morgenmadsmøde organiseret af [*fortroligt*] og ved denne lejlighed har udtrykt sin støtte [*fortroligt*] i forbindelse med et forestående valg. Sagsøgeren har imidlertid ikke angivet, hvilke oplysninger om dennes kommercielle aktiviteter der er indeholdt i dette dokument, og der kan ikke udledes sådanne oplysninger af dokumentet. Det fremgår heller ikke af dokumentet, at forfatteren deltog i den pågældende begivenhed i sin egenskab af ansat [*fortroligt*] hos sagsøgeren. Det er derfor ikke godtgjort, at dette dokument falder uden for anvendelsesområdet for proceduren med et virtuelt datarum.

228 Med hensyn til de øvrige dokumenter, som sagsøgeren har påberåbt sig, skal følgende konstateres.

229 Ud af disse dokumenter har sagsøgeren identificeret fire, som vedrører dennes menneskelige ressourcer, herunder evalueringer, sygdomme eller klager, og som angiveligt indeholder meget personlige udvekslinger mellem [*fortroligt*] vedrørende deres venner og familie samt oplysninger om sagsøgerens kommercielle aktiviteter.

230 Det første dokument er en e-mail sendt fra [*fortroligt*] til andre medarbejdere, hvori den pågældende beskriver forældreproblemer med teenagebørn, og som indeholder en personlig anekdote fra en anden person vedrørende den samme problematik. Sagsøgeren ikke har godtgjort, at denne e-mail indeholdt oplysninger, som henhører under de i artikel 9, stk. 1, i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 1, i forordning 2018/1725 omhandlede oplysninger.

231 Det samme gælder for det andet dokument, der indeholder en evaluering, som en af sagsøgerens ansatte har foretaget af sin egen arbejdsindsats. De eneste personoplysninger, som sagsøgeren har påberåbt sig, er nemlig den berørte persons udtrykte ønske om at rejse mere og denne persons selvsagt subjektive udsagn om en anden persons privatliv, uden at der henvises til præcise oplysninger eller faktiske omstændigheder.

232 I det tredje dokument, som består af en udveksling af e-mails [*fortroligt*], gives der endvidere udtryk for, at en anden ansat bør tilkendegive sin holdning til et fagligt spørgsmål i forbindelse med sagsøgerens aktiviteter mere klart. Sagsøgeren har ikke påvist, at dette dokument indeholdt oplysninger, som kan henhøre under de i artikel 9, stk. 1, i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 1, i forordning 2018/1725 omhandlede oplysninger.

233 Sagsøgeren har endelig heller ikke identificeret sådanne oplysninger i det fjerde dokument, som er et curriculum vitae for en ansøger til en stilling i sagsøgerens virksomhed.

234 Sagsøgeren har desuden påberåbt sig to dokumenter vedrørende sine egne og [*fortroligt*] aktiviteter i relation til politiske spørgsmål, som ikke har nogen forbindelse til genstanden for Kommissionens undersøgelse.

235 Det første dokument består af en udveksling af e-mails mellem ansatte hos sagsøgeren [*fortroligt*], som navnlig drøfter spørgsmål af kommerciel karakter vedrørende økonomiske aktiviteter i en bestemt stat. I denne udveksling har sagsøgeren imidlertid ikke identificeret oplysninger, som kan henhøre under de i artikel 9, stk. 1, i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 1, i forordning 2018/1725 omhandlede oplysninger.

236 Sagsøgeren har heller ikke identificeret sådanne oplysninger i det andet dokument, som er udarbejdet af [*fortroligt*], og som beskriver den sidstnævntes aktiviteter for så vidt angår politiske spørgsmål, der ikke har nogen forbindelse til genstanden for Kommissionens undersøgelse.

237 Sagsøgeren har påberåbt sig et sidste dokument, hvori der henvises til drøftelser mellem sagsøgerens repræsentanter og politikere om spørgsmål såsom bekæmpelse af terrorisme og forebyggelse af kriminalitet. Det må konstateres, at dette dokument, som sagsøgeren har anført, består af en intern e-mail, der indeholder et resumé af en rundbordssamtale, hvori nogle af sagsøgerens repræsentanter deltog, vedrørende samarbejdet i forbindelse med bekæmpelse af seksuel udnyttelse af børn. Denne e-mail indeholdt en officiel pressemeddelelse fra en organisation, der deltager i denne kamp, og uddrag af pressemeddelelser fra statslige organer, der er involveret i samme kamp. Sagsøgeren har ikke godtgjort, at der i denne e-mail forekom oplysninger som de i artikel 9, stk. 1, i forordning 2016/679 og artikel 10, stk. 1, i forordning 2018/1725 omhandlede.

238 Sagsøgeren kan endelig ikke alene ud fra ændringsafgørelsens vedtagelse konkludere, at sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for privatlivet blev tilsidesat, eftersom der blev fremlagt dokumenter med personoplysninger, som ikke var blevet undersøgt som led i proceduren med et virtuelt datarum.

239 Det følger heraf, at sagsøgerens argumenter skal forkastes.

– *Den uforholdsmæssigt store arbejdsbyrde i forbindelse med det virtuelle datarum*

240 Sagsøgeren har anført, at proceduren med et virtuelt datarum, henset til fristen for fremlæggelse af de pågældende dokumenter, pålægger selskabet en arbejdsbyrde, som ikke står i rimeligt forhold til Kommissionens undersøgelsesbehov. Som følge af de krav, der stilles i forbindelse med denne procedure, vil sagsøgeren nemlig være nødt til at rense ca. [*fortroligt*] dokumenter, som i særlig grad antages at være irrelevante, for de omtvistede personoplysninger, som de indeholder.

241 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

242 Det bemærkes, at punkt 9, litra p), i bilag I.A til den anfægtede afgørelse bestemmer, at »[d]e beskyttede dokumenter kan fremsendes til Kommissionen i en udgave renset for navnene på de omhandlede personer og for alle oplysninger, der gør det muligt at identificere disse«.

243 Sagsøgeren har som følge heraf mulighed for at slette navnene på de omhandlede personer, men er ikke forpligtet hertil og kan således vælge ikke at gøre dette. Sagsøgeren kan derfor ikke med rette gøre gældende, at den anfægtede afgørelse pålægger sagsøgeren en uforholdsmæssig stor arbejdsbyrde i denne henseende.

244 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har påvist, at den procedure med et virtuelt datarum, der er fastsat i punkt 9, litra o) og p), til bilag I.A til den anfægtede afgørelse, er retsstridig.

iii) Den manglende afvejning af undersøgelsesbehovet og beskyttelsen af sagsøgerens rettigheder

245 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den ikke afvejede behovet for at indsamle de oplysninger, der var nødvendige for dens undersøgelse, og behovet for at beskytte sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for privatlivet. En sådan afvejning burde ifølge sagsøgeren have

medført, at Kommissionen undlod at kræve fremlæggelse af alle de dokumenter, der fremkom ved anvendelsen af søgebegreberne i den anfægtede afgørelse, selv om sagsøgeren havde godtgjort over for Kommissionen, at mange dokumenter var irrelevante for dens undersøgelse.

246 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

247 Det fremgår i det foreliggende tilfælde af 17.-26. betragtning til den anfægtede afgørelse, at sagsøgeren og Kommissionen bl.a. drøftede afgrænsningen af de ønskede oplysninger i forlængelse af afgørelsen om anmodning af oplysninger af 11. november 2019 og som svar på sagsøgerens anmodning af 20. november 2019 om, at Kommissionen skulle ændre antallet af søgebegreber og depositarer, der var omfattet af denne anmodning om oplysninger. Den 6. december 2019 anmodede Kommissionen således sagsøgeren om at underrette den om antallet af resultater for hvert anvendt søgebegreb og hver depositar, for at den kunne undersøge, om det var nødvendigt at ændre søgebegreberne eller listen over depositarer. Som det fremgår af 27. betragtning til den anfægtede afgørelse, anså Kommissionen det imidlertid for hensigtsmæssigt at ændre afgørelsen af 11. november 2019 for bl.a. at reducere antallet af søgebegreber, listen over depositarer og antallet af opnåede søgeresultater og begrænse fremlæggelsen af interne dokumenter.

248 Det må konstateres, at Kommissionen i den anfægtede afgørelse foretog en betydelig reduktion af det antal søgebegreber, der skulle anvendes, og af antallet af berørte depositarer, som gik fra 58 i afgørelsen af 11. november 2019 til 3 i den anfægtede afgørelse, hvilket sagsøgeren selv har betegnet som et »beskedent« antal. Denne reduktion medførte selvfølgelig – hvilket sagsøgeren ikke har bestridt – at antallet af dokumenter, der i givet fald skulle fremsendes til Kommissionen, blev mindre. Reduktionen af antallet af depositarer og det antal depositarer, der i sidste ende var omfattet af den anfægtede afgørelse, tyder på, at Kommissionen foretog en afvejning af undersøgelsesbehovet og rettighederne for sagsøgeren og de personer, hvis personoplysninger kunne fremgå af de oplysninger, hvorom der blev anmodet i henhold til den anfægtede afgørelse.

249 Henset til Kommissionens skønsbeføjelse, som nævnt i præmis 43 og 112-114 ovenfor, med hensyn til de oplysninger, som den kan udbede sig i forbindelse med en anmodning, er den omstændighed, at dokumenterne i sidste ende kan vise sig at være uden relevans for undersøgelsen, desuden ikke tilstrækkelig til at godtgøre, at en anmodning om oplysninger er uforholdsmæssig eller ubegrundet, eller at der ikke er sket en afvejning af undersøgelsesbehovet og rettighederne for sagsøgeren og de personer, hvis personoplysninger kan fremgå af de oplysninger, hvorom der anmodes i henhold til den anfægtede afgørelse.

250 For så vidt som sagsøgeren har påberåbt sig Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 2. april 2015, Vinci Construction og GTM Génie Civil et Services mod Frankrig (CE:ECHR:2015:0402JUD006362910), skal det endelig blot bemærkes, at denne sag vedrørte muligheden for at anmode om en effektiv prøvelse af beskyttelsen af tavshedspligten i korrespondancen mellem en advokat og dennes klient i forbindelse med kontrolundersøgelser. Det fremgår i det foreliggende tilfælde ikke af den anfægtede afgørelse, at indholdet af korrespondancen mellem sagsøgeren eller andre personer og sagsøgerens advokater skal fremlægges for Kommissionen.

251 Det må derfor fastslås, at sagsøgeren ikke har påvist, at den anfægtede afgørelse var baseret på en manglende afvejning af Kommissionens undersøgelsesbehov og beskyttelsen af sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for privatlivet.

5) Den mangelfulde eller utilstrækkelige tavshedspligt

252 Sagsøgeren har anført, at den tavshedspligt, der påhviler Kommissionens ansatte i henhold til artikel 339 TEUF og artikel 28, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, for det første ikke giver dem ubegrænset aktindsigt i de omtvistede personoplysninger og for det andet ikke i sig selv frembyder tilstrækkelige garantier til at sikre en effektiv beskyttelse af de berørte personers privatliv og deres personoplysninger.

253 Sagsøgeren har ligeledes anført, at dokumenter, der ikke er relevante for undersøgelsen, vil kunne anvendes til ulovlige formål såsom at udvide rammerne for den aktuelle undersøgelse eller at indlede en ny undersøgelse, og at de også kan blive udbredt uden for den snævre kreds af ansatte ved Kommissionen, som er ansvarlige for undersøgelsen. Disse dokumenter kan blive udleveret til tredjeparter som svar på eventuelle anmodninger om aktindsigt eller automatisk blive fremsendt til retsinstanser. Sagsøgeren kan ligeledes blive tvunget til at udlevere disse dokumenter til personer, der anlægger sag mod selskabet i Amerikas Forenede Stater. De omtvistede personoplysninger kan således blive videregivet til adskillige personer uden tilknytning til Kommissionen i strid med de berørte personers ret til beskyttelse af privatlivet.

254 Kommissionen har, støttet af Forbundsrepublikken Tyskland, anfægtet sagsøgerens argumenter.

255 Det skal påpeges, at tjenestemænd og øvrige ansatte ved Kommissionen er underlagt strenge regler om tavshedspligt i henhold til artikel 339 TEUF og artikel 28 i forordning nr. 1/2003. Disse bestemmelser forbyder Kommissionens tjenestemænd at videregive oplysninger, som er undergivet tavshedspligt, og som er indhentet som svar på en anmodning om oplysninger, eller at anvende dem til andre formål end dem, hvortil de er indhentet. Kommissionens tjenestemænd og øvrige ansatte er desuden bundet af artikel 17 i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union, hvorefter de også efter udtrædelse af tjenesten skal afholde sig fra »enhver uberettiget afsløring af oplysninger, som [de] har fået kendskab til i forbindelse med udøvelsen af [deres] arbejde, medmindre disse oplysninger allerede er offentliggjort, eller offentligheden har fået adgang hertil«.

256 Det er hverken i artikel 339 TEUF eller i artikel 28 i forordning nr. 1/2003 udtrykkeligt angivet, hvilke oplysninger – ud over forretningshemmeligheder – der er omfattet af tavshedspligten. Det kan ikke udledes af artikel 28, stk. 2, i forordning nr. 1/2003, at dette ville være tilfældet for alle oplysninger, der indsamles i henhold til nævnte forordning, med undtagelse af de oplysninger, som skal offentliggøres i medfør af forordningens artikel 30. Således som det er tilfældet efter artikel 339 TEUF, er artikel 28 i forordning nr. 1/2003, som gennemfører denne traktatbestemmelse på området for konkurrenceregler for virksomheder, nemlig kun til hinder for offentliggørelsen af oplysninger, som ifølge deres natur er undergivet tavshedspligt (jf. dom af 28.1.2015, Akzo Nobel m.fl. mod Kommissionen, T-345/12, EU:T:2015:50, præmis 61 og den deri nævnte retspraksis).

257 Tavshedspligten omfatter ud over forretningshemmeligheder oplysninger, der kun er kendt af et begrænset antal personer, og hvis udbredelse kan påføre den person, der har afgivet dem, eller tredjemand alvorlig skade. Endelig kræves det, at de interesser, som vil kunne skades ved offentliggørelsen af de pågældende oplysninger, objektivt set er beskyttelsesværdige (jf. dom af 15.7.2015, Pilkington Group mod Kommissionen, T-462/12, EU:T:2015:508, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

258 Hvad for det første angår sagsøgerens argument om, at den tavshedspligt, der påhviler Kommissionens ansatte, ikke giver dem ubegrænset aktindsigt i de omtvistede personoplysninger, bemærkes det i præmis 192 ovenfor, at EU-institutionerne i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i forordning 2018/1725 kan behandle personoplysninger lovligt, når denne behandling er nødvendig af hensyn til udførelse af en opgave, der udføres i samfundets interesse, eller som henhører under offentlig myndighedsudøvelse, som den eller det pågældende af Unionens institutioner eller organer har fået pålagt.

259 Hvad for det andet angår argumentet om, at forpligtelserne med hensyn til tavshedspligt ikke frembyder tilstrækkelige garantier til at sikre en effektiv beskyttelse af de berørte personers privatliv og deres personoplysninger, må det konstateres, at dette ikke er underbygget, og at det ikke på forhånd kan antages, at Kommissionen ikke på et givet tidspunkt vil sikre overholdelsen af sine egne og sine ansattes forpligtelser i henhold til artikel 339 TEUF, artikel 28 i forordning nr. 1/2003 og artikel 17 i tjenestemandsvedtægten (jf. i denne retning og analogt dom af 12.12.1991, SEP mod Kommissionen, T-39/90, EU:T:1991:71, præmis 58).

260 Hvad for det tredje angår argumentet om risikoen for, at de indsamlede dokumenter vil blive anvendt til formål, der angiveligt er ulovlige, såsom at udvide rammerne for den aktuelle undersøgelse eller at indlede en ny undersøgelse, skal der henvises til følgende to principper. De forpligtelser, der påhviler Kommissionens ansatte i henhold til artikel 339 TEUF og artikel 28 i forordning nr. 1/2003, er til hinder for, at oplysninger, der er indhentet som svar på en anmodning om oplysninger, anvendes til andre formål end dem, hvortil de er indsamlet. En anmodning om oplysninger har desuden til formål at give Kommissionen mulighed for at indsamle de oplysninger og dokumenter, som er nødvendige for at efterprøve rigtigheden og følgerne af bestemte faktiske og retlige omstændigheder (jf. i denne retning dom af 10.3.2016, HeidelbergCement mod Kommissionen, C-247/14 P, EU:C:2016:149, præmis 37), uden at det berører Kommissionens mulighed for at ændre omfanget af sin undersøgelse, efter at oplysningerne er indsamlet.

261 Retten har nemlig i forbindelse med en afgørelse om anmodning om oplysninger, der blev vedtaget efter en meddelelse om klagepunkter, bekræftet, at det er en logisk konsekvens af den administrative procedure for gennemførelse af traktatens konkurrenceregler, at Kommissionen kan fremsende begæringer om supplerende oplysninger, efter at den har fremsendt en meddelelse af klagepunkter, således at den i givet fald kan frafalde nogle klagepunkter eller tilføje nye (dom af 30.9.2003, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, T-191/98 og T-212/98 – T-214/98, EU:T:2003:245, præmis 121, og af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 76).

262 Da den administrative procedure ifølge forordning nr. 1/2003 er underinddelt i to forskellige og successive faser som nævnt i præmis 159 ovenfor, gælder ovenstående betragtninger så meget desto mere, når der som i det foreliggende tilfælde er vedtaget en afgørelse om anmodning om oplysninger under den indledende undersøgelsesfase, før der er vedtaget af en klagepunktsmeddelelse. Det skal herved bemærkes, at den indledende fase skal gøre det muligt for Kommissionen at indsamle alle de relevante elementer, som bekræfter eller afkræfter en overtrædelse af konkurrencereglerne, og at foretage en første stillingtagen til, hvilken kurs proceduren skal følge.

263 Sagsøgeren kan derfor ikke med rette påberåbe sig en angivelig risiko for, at Kommissionen anvender visse dokumenter, der er fremlagt som svar på den anfægtede afgørelse, med henblik på at udvide rammerne for den aktuelle undersøgelse eller at indlede en ny undersøgelse.

264 Hvad for det fjerde angår sagsøgerens argumenter om, at dokumenter, som ikke er relevante for undersøgelsen eller indeholder oplysninger såsom de omtvistede personoplysninger, vil kunne udbredes i større omfang uden for Kommissionen, må det konstateres, at de vedrører hypotetiske situationer såsom eventuelle anmodninger om aktindsigt fra tredjeparter og angiveligt automatisk udlevering af dokumenter til retsinstanser, og at de ikke er underbyggede.

265 Det følger af betragtningerne i præmis 200-264 ovenfor, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den anfægtede afgørelse udgjorde et urimeligt indgreb i selskabets, dets ansattes og andre personers privatliv. På denne baggrund skal det tredje anbringendes første led forkastes.

b) Det tredje anbringendes andet led om en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet

266 Sagsøgeren har foreholdt Kommissionen, at den tilsidesatte proportionalitetsprincippet. Sagsøgeren har anført, at tilsidesættelsen af dette princip skyldes for det første, at selskabet er forpligtet til som led i proceduren med et virtuelt datarum at fremlægge dokumenter, som indeholder følsomme personoplysninger, for det andet, at det i samme sammenhæng er forpligtet til at fremlægge dokumenter, som både indeholder kommercielle oplysninger og personoplysninger, for det tredje, at der findes metoder, som beskytter personers privatliv bedre end det virtuelle datarum ved vurderingen af de beskyttede dokumenter, og for det fjerde, at muligheden for at anonymisere de pågældende dokumenter er mangelfuld og ineffektiv.

267 Kommissionen har anfægtet sagsøgerens argumenter.

268 Det bemærkes, at proportionalitetsprincippet, der hører til EU-rettens almindelige grundsætninger, indebærer, at EU-institutionernes retsakter ikke må overskride grænserne for, hvad der er egnet og nødvendigt med henblik på at virkeliggøre det mål, der forfølges, således at der, når der kan vælges mellem flere egnede foranstaltninger, skal vælges den mindst indgribende foranstaltning, og de forvoldte ulemper ikke må være uforholdsmæssige i forhold til de tilsigtede mål (jf. i denne retning dom af 13.11.1990, Fedesa m.fl., C-331/88, EU:C:1990:391, præmis 13, og af 14.7.2005, Nederlandene mod Kommissionen, C-180/00, EU:C:2005:451, præmis 103).

269 Det fremgår af fast retspraksis, at Kommissionens begæringer om oplysninger til en virksomhed skal overholde proportionalitetsprincippet, og at den forpligtelse til at fremkomme med oplysninger, som pålægges en virksomhed, ikke må udgøre en uforholdsmæssig byrde for virksomheden i forhold til det, som undersøgelsen kræver (dom af 12.12.1991, SEP mod Kommissionen, T-39/90, EU:T:1991:71, præmis 51, af 14.3.2014, Cementos Portland Valderrivas mod Kommissionen, T-296/11, EU:T:2014:121, præmis 86, og af 9.4.2019, Qualcomm og Qualcomm Europe mod Kommissionen, T-371/17, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:232, præmis 120 og 121).

270 Sagsøgeren har i det foreliggende tilfælde alene gjort gældende, at den arbejdsbyrde, der var forbundet med at imødekomme den anfægtede afgørelse, var uforholdsmæssigt stor i forhold til rensningen af de dokumenter, som var omfattet af proceduren med et virtuelt datarum. Som det bemærkes i præmis 243 ovenfor, har sagsøgeren imidlertid mulighed for at slette navnene på de omhandlede personer, men er ikke forpligtet hertil, og sagsøgeren kan således undlade at gøre dette og kan ikke med rette påberåbe sig en tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet i denne henseende. Med hensyn til argumentet om, at der ikke er sket en tilstrækkelig anonymisering på grund af det begrænsede antal berørte depositarer, som gør det let at identificere dem i et givet dokument, skal det påpeges, at det begrænsede antal berørte depositarer indikerer, at princippet

om, at de ønskede oplysninger skal være nødvendige, som omhandlet i artikel 18, stk. 1, i forordning nr. 1/2003, er blevet overholdt, og at der er foretaget en afvejning af undersøgelsesbehovet og beskyttelsen af sagsøgerens rettigheder.

271 Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at det som et alternativ til det virtuelle datarum, der er omhandlet i den anfægtede afgørelse, vil være muligt at identificere og beskrive de dokumenter, der indeholder følsomme personoplysninger, i et dokument, som videregives til Kommissionen, uden at fremsende disse dokumenter. Denne praksis vil ifølge sagsøgeren gøre det muligt at undgå for det første, at Kommissionens ansatte får adgang til de pågældende personoplysninger, når de gør sig bekendt med dokumenterne i det virtuelle datarum, og for det andet at skulle rense disse dokumenter for de følsomme personoplysninger, som de indeholder, før de udleveres til Kommissionen.

272 Som det bemærkes i præmis 219 ovenfor, går den procedure med et virtuelt datarum, der er indført i det foreliggende tilfælde, ikke videre end, hvad der er nødvendigt for at nå de mål af almen interesse, som den forfølger, henset til sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for privatlivet, som er beskyttet ved chartrets artikel 7.

273 Som det fremgår af præmis 238 ovenfor, udgør det endvidere ikke nogen tilsidesættelse af sagsøgerens og de berørte personers ret til respekt for privatlivet, at der blev fremlagt dokumenter med personoplysninger, som ikke var blevet undersøgt som led i proceduren med et virtuelt datarum.

274 Det følger heraf, at sagsøgeren ikke har påvist nogen tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet, og at det tredje anbringendes andet led derfor skal forkastes.

c) Det tredje anbringendes tredje led om en tilsidesættelse af retten til god forvaltning

275 Sagsøgeren har anført, at den manglende kontrol af, om de dokumenter, hvorom der anmodes i den anfægtede afgørelse, er relevante, udgør en åbenbar tilsidesættelse af selskabets ret til god forvaltning. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at selskabet i den anfægtede afgørelse pålægges at fremsende en lang række dokumenter til Kommissionen, som ikke er relevante for dens undersøgelse, eller som indeholder personoplysninger, hvoraf nogle er af følsom karakter.

276 Kommissionen har anfægtet disse argumenter.

277 Det præciseres i 37. betragtning til forordning nr. 1/2003, at denne forordning »[overholder] de grundlæggende rettigheder og principper, som bl.a. [chartret] anerkender«, og at den »bør […] fortolkes og anvendes i overensstemmelse med disse rettigheder og principper«.

278 Artikel 41 med overskriften »Ret til god forvaltning« i chartret, der i henhold til artikel 6, stk. 1, første afsnit, TEU har samme juridiske værdi som traktaterne, bestemmer i stk. 1, at »[e]nhver har ret til at få sin sag behandlet uvildigt, retfærdigt og inden for en rimelig frist af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer«.

279 Ifølge retspraksis vedrørende princippet om god forvaltningsskik omfatter de garantier, som EU-retten giver med hensyn til den administrative sagsbehandling, bl.a. kravet om, at den kompetente institution omhyggeligt og upartisk skal undersøge alle relevante forhold i den

enkelte sag (dom af 21.11.1991, Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, præmis 14, og af 30.9.2003, Atlantic Container Line m.fl. mod Kommissionen, T-191/98 og T-212/98 – T-214/98, EU:T:2003:245, præmis 404).

280 Det må konstateres, at de argumenter, der er fremført til støtte for dette led, modsat hvad sagsøgeren har anført i sit svar på et spørgsmål fra Retten, i det væsentlige er sammenfaldende med de argumenter, der er fremført til støtte for dette anbringendes andet led, som igen er delvist sammenfaldende med dem, der er gjort gældende til støtte for det andet anbringende vedrørende en tilsidesættelse af nødvendighedsprincippet og til støtte for det foreliggende anbringendes første led.

281 Da alle disse argumenter allerede er blevet forkastet, må det fastslås, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at Kommissionen ikke foretog en omhyggelig og upartisk undersøgelse i det foreliggende tilfælde. Sagsøgeren har således ikke godtgjort, at den anfægtede afgørelse var behæftet med en tilsidesættelse af princippet om god forvaltningsskik.

282 Som følge heraf skal det tredje anbringendes tredje led og dermed det tredje anbringende i sin helhed forkastes.

283 Det følger af det ovenfor anførte, at Kommissionen skal frifindes i det hele.

V. Sagsomkostninger

284 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger og at betale de af Kommissionen afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

285 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, bærer medlemsstater, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Forbundsrepublikken Tyskland bør derfor bære sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Femte Udvidede Afdeling):

1) Europa-Kommissionen frifindes.

2) Meta Platforms Ireland Ltd bærer sine egne omkostninger og betaler de af Kommissionen afholdte omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med sagen om foreløbige forholdsregler.

3) Forbundsrepublikken Tyskland bærer sine egne omkostninger.

Papasavvas Spielmann Mastroianni

Brkan Gâlea

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 24. maj 2023.

Underskrifter